Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΌΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΊΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 22ας Ιουνίου 2021 *

«Προδικαστική παραπομπή – Προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα – Κανονισμός (ΕΕ) 2016/679 – Άρθρα 5, 6 και 10 – Εθνική νομοθεσία που προβλέπει την πρόσβαση του κοινού στα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται για τροχαίες παραβάσεις – Σύννομο – Έννοια "δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν ποινικές καταδίκες και αδικήματα" – Κοινολόγηση με σκοπό τη βελτίωση της οδικής ασφάλειας – Δικαίωμα πρόσβασης του κοινού σε επίσημα έγγραφα – Ελευθερία της πληροφόρησης – Συμβιβασμός με τα θεμελιώδη δικαιώματα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα – Περαιτέρω χρήση των δεδομένων – Άρθρο 267 ΣΛΕΕ – Διαχρονικά αποτελέσματα προδικαστικής απόφασης – Δυνατότητα συνταγματικού δικαστηρίου κράτους μέλους να διατηρήσει σε ισχύ τα έννομα αποτελέσματα εθνικής νομοθεσίας ασυμβίβαστης προς το δίκαιο της Ένωσης – Αρχές της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης και της ασφάλειας δικαίου»

Στην υπόθεση C-439/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Συνταγματικό Δικαστήριο, Λεττονία), με απόφαση της 4ης Ιουνίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Ιουνίου 2019, στο πλαίσιο της δίκης που κίνησε ο

**B**

παρισταμένου του:

**Latvijas Republikas Saeima,**

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, Αντιπρόεδρο, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, E. Regan, M. Ilešič (εισηγητή) και N. Piçarra, προέδρους τμήματος, E. Juhász, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe, K. Λυκούργο και P. G. Xuereb, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η λεττονική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Λεττονική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τις V. Soņeca και K. Pommere, εν συνεχεία από την K. Pommere,

– η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. K. Bulterman και M. Noort,

– η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την J. Schmoll και τον G. Kunnert,

– η Πορτογαλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον L. Inez Fernandes καθώς και από τις P. Barros da Costa, A. C. Guerra και I. Oliveira,

– η Σουηδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις C. Meyer-Seitz, H. Shev, H. Eklinder, R. Shahsavan Eriksson, A. Runeskjöld και M. Salborn Hodgson καθώς και από τους O. Simonsson και J. Lundberg,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους D. Nardi και H. Kranenborg καθώς και από την I. Rubene,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 17ης Δεκεμβρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 5, 6 και 10 του κανονισμού (ΕΕ) 2016/679 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Απριλίου 2016, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της οδηγίας 95/46/ΕΚ (Γενικός Κανονισμός για την Προστασία Δεδομένων) (ΕΕ 2016, L 119, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2021, L 74, σ. 35, στο εξής: ΓΚΠΔ), του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο γγ′, της οδηγίας 2003/98/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 2003, για την περαιτέρω χρήση πληροφοριών του δημόσιου τομέα (ΕΕ 2003, L 345, σ. 90), όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 2013/37/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013 (ΕΕ 2013, L 175, σ. 1) (στο εξής: οδηγία 2003/98), καθώς και των αρχών της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης και της ασφάλειας δικαίου.

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας που κίνησε ο Β σχετικά με το σύννομο εθνικής νομοθεσίας η οποία προβλέπει την πρόσβαση του κοινού στα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται για τροχαίες παραβάσεις.

## Το νομικό πλαίσιο

### *Το δίκαιο της Ένωσης*

### *Η οδηγία 95/46/ΕΚ*

3 Η οδηγία 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 1995, L 281, σ. 31), καταργήθηκε με τον ΓΚΠΔ από τις 25 Μαΐου 2018. Το άρθρο 3 της ως άνω οδηγίας, που επιγραφόταν «Πεδίο εφαρμογής», είχε ως εξής:

«1. Οι διατάξεις της παρούσας οδηγίας εφαρμόζονται στην αυτοματοποιημένη, εν όλω ή εν μέρει, επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα καθώς και στη μη αυτοματοποιημένη επεξεργασία τέτοιων δεδομένων που περιλαμβάνονται ή πρόκειται να περιληφθούν σε αρχείο.

2. Οι διατάξεις της παρούσας οδηγίας δεν εφαρμόζονται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα:

– η οποία πραγματοποιείται στο πλαίσιο δραστηριοτήτων που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, όπως οι δραστηριότητες που προβλέπονται στις διατάξεις των τίτλων V και VI της συνθήκης [ΕΕ, όπως ίσχυε πριν από τη Συνθήκη της Λισσαβώνας,] και, εν πάση περιπτώσει, στην επεξεργασία δεδομένων που αφορά τη δημόσια ασφάλεια, την εθνική άμυνα, την ασφάλεια του κράτους (συμπεριλαμβανομένης και της οικονομικής ευημερίας του, εφόσον η επεξεργασία αυτή συνδέεται με θέματα ασφάλειας του κράτους) και τις δραστηριότητες του κράτους σε τομείς του ποινικού δικαίου,

[…]».

### *Ο ΓΚΠΔ*

4 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1, 4, 10, 16, 19, 39, 50 και 154 του ΓΚΠΔ έχουν ως εξής:

«(1) Η προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα είναι θεμελιώδες δικαίωμα. Το άρθρο 8 παράγραφος 1 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (“Χάρτης”) και το άρθρο 16 παράγραφος 1 [ΣΛΕΕ] ορίζουν ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που το αφορούν.

[…]

(4) Η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα θα πρέπει να προορίζεται να εξυπηρετεί τον άνθρωπο. Το δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα δεν είναι απόλυτο δικαίωμα· πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με τη λειτουργία του στην κοινωνία και να σταθμίζεται με άλλα θεμελιώδη δικαιώματα, σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας. Ο παρών κανονισμός σέβεται όλα τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις ελευθερίες και αρχές που αναγνωρίζονται στον Χάρτη όπως κατοχυρώνονται στις Συνθήκες, ιδίως τον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής, της κατοικίας και των

επικοινωνιών, την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, την ελευθερία σκέψης, συνείδησης και θρησκείας, την ελευθερία έκφρασης και πληροφόρησης, την επιχειρηματική ελευθερία, το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής και αμερόληπτου δικαστηρίου και την πολιτιστική, θρησκευτική και γλωσσική πολυμορφία.

[…]

(10) Για τη διασφάλιση συνεκτικής και υψηλού επιπέδου προστασίας των φυσικών προσώπων και την άρση των εμποδίων στις ροές δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα εντός της Ένωσης, το επίπεδο προστασίας των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των φυσικών προσώπων σε σχέση με την επεξεργασία των εν λόγω δεδομένων θα πρέπει να είναι ισοδύναμο σε όλα τα κράτη μέλη. Θα πρέπει να διασφαλίζεται συνεκτική και ομοιόμορφη εφαρμογή των κανόνων για την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των ελευθεριών των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σε ολόκληρη την Ένωση. […]

[…]

(16) Ο παρών κανονισμός δεν εφαρμόζεται σε ζητήματα προστασίας θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών ή [ελεύθερης κυκλοφορίας] δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που σχετίζονται με δραστηριότητες που δεν υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής του ενωσιακού δικαίου, όπως δραστηριότητες που αφορούν την εθνική ασφάλεια. Ο παρών κανονισμός δεν εφαρμόζεται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα κράτη μέλη όταν αυτά εκτελούν δραστηριότητες συναφείς με την κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας της Ένωσης.

[…]

(19) Η προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από αρμόδιες αρχές για τους σκοπούς της πρόληψης, της διερεύνησης, της ανίχνευσης ή της δίωξης ποινικών αδικημάτων ή της εκτέλεσης ποινικών κυρώσεων, συμπεριλαμβανομένης της διασφάλισης έναντι των απειλών κατά της δημόσιας ασφάλειας και της πρόληψής τους και της ελεύθερης κυκλοφορίας των δεδομένων αυτών, αποτελεί το αντικείμενο ειδικής ενωσιακής νομικής πράξης. Ο παρών κανονισμός δεν θα πρέπει συνεπώς να εφαρμόζεται σε δραστηριότητες επεξεργασίας για τους σκοπούς αυτούς. Ωστόσο, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που υφίστανται επεξεργασία από δημόσιες αρχές βάσει του παρόντος κανονισμού θα πρέπει, όταν χρησιμοποιούνται για αυτούς τους σκοπούς, να ρυθμίζονται από ειδικότερη ενωσιακή νομική πράξη, δηλαδή την οδηγία (ΕΕ) 2016/680 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου [, της 27ης Απριλίου 2016, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από αρμόδιες αρχές για τους σκοπούς της πρόληψης, διερεύνησης, ανίχνευσης ή δίωξης ποινικών αδικημάτων ή της εκτέλεσης ποινικών κυρώσεων και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της απόφασης-πλαίσιο 2008/977/ΔΕΥ του Συμβουλίου (ΕΕ 2016, L 119, σ. 89)]. […]

[…]

(39) […] Ιδίως, οι συγκεκριμένοι σκοποί της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα θα πρέπει να είναι σαφείς, νόμιμοι και προσδιορισμένοι κατά τον χρόνο συλλογής των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. […] Τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα θα πρέπει να υποβάλλονται σε επεξεργασία μόνο εάν ο σκοπός της επεξεργασίας δεν μπορεί να επιτευχθεί με άλλα μέσα. […]

[…]

(50) Η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα για σκοπούς άλλους από εκείνους για τους οποίους τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα συλλέχθηκαν αρχικά θα πρέπει να επιτρέπεται μόνο εφόσον η επεξεργασία είναι συμβατή με τους σκοπούς για τους οποίους τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα συλλέχθηκαν αρχικά. Σε αυτήν την περίπτωση, δεν απαιτείται νομική βάση χωριστή από εκείνη που επέτρεψε τη συλλογή των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Εάν η επεξεργασία είναι αναγκαία για την εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον ή κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας που έχει ανατεθεί στον υπεύθυνο επεξεργασίας, το δίκαιο της Ένωσης ή κράτους μέλους μπορεί να καθορίζει και να προσδιορίζει τα καθήκοντα και τους σκοπούς για τους οποίους πρέπει να θεωρείται συμβατή και σύννομη η περαιτέρω επεξεργασία. […]

[…]

(154) Ο παρών κανονισμός επιτρέπει να λαμβάνεται υπόψη η αρχή της πρόσβασης του κοινού στα επίσημα έγγραφα κατά την εφαρμογή του παρόντος κανονισμ[ού]. Η πρόσβαση του κοινού σε επίσημα έγγραφα μπορεί να θεωρηθεί ως δημόσιο συμφέρον. Τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σε έγγραφα που τηρούνται από δημόσια αρχή ή δημόσιο φορέα θα πρέπει να μπορούν να κοινολογούνται δημοσίως από την εν λόγω αρχή ή τον φορέα εάν η κοινολόγηση προβλέπεται από το δίκαιο της Ένωσης ή το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο υπάγεται η δημόσια αρχή ή ο δημόσιος φορέας. Τα δίκαια αυτά θα πρέπει να συμφιλιώνουν την πρόσβαση του κοινού σε επίσημα έγγραφα και την περαιτέρω χρήση πληροφοριών του δημόσιου τομέα με το δικαίωμα προστασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και μπορούν, συνεπώς, να προβλέπουν την αναγκαία συμφιλίωση με το δικαίωμα προστασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα δυνάμει του παρόντος κανονισμού. Η αναφορά σε δημόσιες αρχές και φορείς θα πρέπει εν προκειμένω να περιλαμβάνει όλες τις αρχές ή άλλους φορείς που καλύπτονται από το δίκαιο κράτους μέλους σχετικά με την πρόσβαση του κοινού σε έγγραφα. Η οδηγία [2003/98/ΕΚ] δεν θίγει και δεν επηρεάζει κατά κανένα τρόπο το επίπεδο προστασίας των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα δυνάμει των διατάξεων του ενωσιακού δικαίου και του δικαίου των κρατών μελών και ιδίως δεν μεταβάλλει τις υποχρεώσεις και τα δικαιώματα που θεσπίζονται στον παρόντα κανονισμό. Ειδικότερα, η εν λόγω οδηγία δεν θα πρέπει να εφαρμόζεται σε έγγραφα στα οποία η πρόσβαση απαγορεύεται ή περιορίζεται δυνάμει των καθεστώτων πρόσβασης για λόγους προστασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, ούτε σε τμήματα εγγράφων που είναι προσβάσιμα δυνάμει των εν λόγω καθεστώτων [εφόσον τα τμήματα αυτά] περιέχουν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα η εκ νέου χρήση των οποίων προβλέπεται από το δίκαιο ότι είναι ασυμβίβαστη με το δίκαιο που αφορά την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.»

5 Το άρθρο 1 του ως άνω κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Αντικείμενο και στόχοι», ορίζει τα εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός θεσπίζει κανόνες που αφορούν την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και κανόνες που αφορούν την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

2. Ο παρών κανονισμός προστατεύει θεμελιώδη δικαιώματα και ελευθερίες των φυσικών προσώπων και ειδικότερα το δικαίωμά τους στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

3. Η ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα εντός της Ένωσης δεν περιορίζεται ούτε απαγορεύεται για λόγους που σχετίζονται με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.»

6 Το άρθρο 2 του εν λόγω κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Ουσιαστικό πεδίο εφαρμογής», προβλέπει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στην, εν όλω ή εν μέρει, αυτοματοποιημένη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, καθώς και στη μη αυτοματοποιημένη επεξεργασία τέτοιων δεδομένων τα οποία περιλαμβάνονται ή πρόκειται να περιληφθούν σε σύστημα αρχειοθέτησης.

2. Ο παρών κανονισμός δεν εφαρμόζεται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα:

α) στο πλαίσιο δραστηριότητας η οποία δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης,

β) από τα κράτη μέλη κατά την άσκηση δραστηριοτήτων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κεφαλαίου 2 του τίτλου V της ΣΕΕ,

γ) από φυσικό πρόσωπο στο πλαίσιο αποκλειστικά προσωπικής ή οικιακής δραστηριότητας,

δ) από αρμόδιες αρχές για τους σκοπούς της πρόληψης, της διερεύνησης, της ανίχνευσης ή της δίωξης ποινικών αδικημάτων ή της εκτέλεσης ποινικών κυρώσεων, συμπεριλαμβανομένης της προστασίας και πρόληψης έναντι κινδύνων που απειλούν τη δημόσια ασφάλεια.»

7 Το άρθρο 4 του ίδιου κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Ορισμοί», έχει ως εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού νοούνται ως:

1) “δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα”, κάθε πληροφορία που αφορά ταυτοποιημένο ή ταυτοποιήσιμο φυσικό πρόσωπο […],

2) “επεξεργασία”, κάθε πράξη ή σειρά πράξεων που πραγματοποιείται με ή χωρίς τη χρήση αυτοματοποιημένων μέσων, σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα ή σε σύνολα δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, όπως η συλλογή, η καταχώριση, η οργάνωση, η διάρθρωση, η αποθήκευση, η προσαρμογή ή η μεταβολή, η ανάκτηση, η αναζήτηση πληροφοριών, η χρήση, η κοινολόγηση με διαβίβαση, η διάδοση ή κάθε άλλη μορφή διάθεσης, η συσχέτιση ή ο συνδυασμός, ο περιορισμός, η διαγραφή ή η καταστροφή,

[…]

7) “υπεύθυνος επεξεργασίας”, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο, η δημόσια αρχή, η υπηρεσία ή άλλος φορέας που, μόνα ή από κοινού με άλλα, καθορίζουν τους σκοπούς και τον τρόπο της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα· όταν οι σκοποί και ο τρόπος της επεξεργασίας αυτής καθορίζονται από το δίκαιο της Ένωσης ή το δίκαιο κράτους μέλους, ο υπεύθυνος επεξεργασίας ή τα ειδικά κριτήρια για τον διορισμό του μπορούν να προβλέπονται από το δίκαιο της Ένωσης ή το δίκαιο κράτους μέλους,

[…]».

8 Το άρθρο 5 του ΓΚΠΔ, που φέρει τον τίτλο «Αρχές που διέπουν την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα», ορίζει τα εξής:

«1. Τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα:

α) υποβάλλονται σε σύννομη και θεμιτή επεξεργασία με διαφανή τρόπο σε σχέση με το υποκείμενο των δεδομένων (“νομιμότητα, αντικειμενικότητα και διαφάνεια”),

β) συλλέγονται για καθορισμένους, ρητούς και νόμιμους σκοπούς και δεν υποβάλλονται σε περαιτέρω επεξεργασία κατά τρόπο ασύμβατο προς τους σκοπούς αυτούς· […] (“περιορισμός του σκοπού”),

γ) είναι κατάλληλα, συναφή και περιορίζονται στο αναγκαίο για τους σκοπούς για τους οποίους υποβάλλονται σε επεξεργασία (“ελαχιστοποίηση των δεδομένων”),

δ) είναι ακριβή και, όταν είναι αναγκαίο, επικαιροποιούνται· πρέπει να λαμβάνονται όλα τα εύλογα μέτρα για την άμεση διαγραφή ή διόρθωση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα τα οποία είναι ανακριβή, σε σχέση με τους σκοπούς της επεξεργασίας (“ακρίβεια”),

ε) διατηρούνται υπό μορφή που επιτρέπει την ταυτοποίηση των υποκειμένων των δεδομένων μόνο για το διάστημα που απαιτείται για τους σκοπούς της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα· […] (“περιορισμός της περιόδου αποθήκευσης”),

στ) υποβάλλονται σε επεξεργασία κατά τρόπο που εγγυάται την ενδεδειγμένη ασφάλεια των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, μεταξύ άλλων την προστασία τους από μη εξουσιοδοτημένη ή παράνομη επεξεργασία και τυχαία απώλεια, καταστροφή ή φθορά, με τη χρησιμοποίηση κατάλληλων τεχνικών ή οργανωτικών μέτρων (“ακεραιότητα και εμπιστευτικότητα”).

2. Ο υπεύθυνος επεξεργασίας φέρει την ευθύνη και είναι σε θέση να αποδείξει τη συμμόρφωση με την παράγραφο 1 (“λογοδοσία”).»

9 Το άρθρο 6 του ως άνω κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Νομιμότητα της επεξεργασίας», προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Η επεξεργασία είναι σύννομη μόνο εάν και εφόσον ισχύει τουλάχιστον μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

α) το υποκείμενο των δεδομένων έχει παράσχει συγκατάθεση για την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα του για έναν ή περισσότερους συγκεκριμένους σκοπούς,

β) η επεξεργασία είναι απαραίτητη για την εκτέλεση σύμβασης της οποίας το υποκείμενο των δεδομένων είναι συμβαλλόμενο μέρος ή για να ληφθούν μέτρα κατ' αίτηση του υποκειμένου των δεδομένων πριν από τη σύναψη σύμβασης,

γ) η επεξεργασία είναι απαραίτητη για τη συμμόρφωση με έννομη υποχρέωση του υπευθύνου επεξεργασίας,

δ) η επεξεργασία είναι απαραίτητη για τη διαφύλαξη ζωτικού συμφέροντος του υποκειμένου των δεδομένων ή άλλου φυσικού προσώπου,

ε) η επεξεργασία είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον ή κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας που έχει ανατεθεί στον υπεύθυνο επεξεργασίας,

στ) η επεξεργασία είναι απαραίτητη για τους σκοπούς των έννομων συμφερόντων που επιδιώκει ο υπεύθυνος επεξεργασίας ή τρίτος, εκτός εάν έναντι των συμφερόντων αυτών υπερισχύει το συμφέρον ή τα θεμελιώδη δικαιώματα και οι ελευθερίες του υποκειμένου των δεδομένων που επιβάλλουν την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, ιδίως εάν το υποκείμενο των δεδομένων είναι παιδί.

Το στοιχείο στ) του πρώτου εδαφίου δεν εφαρμόζεται στην επεξεργασία που διενεργείται από δημόσιες αρχές κατά την άσκηση των καθηκόντων τους.»

10 Το άρθρο 10 του εν λόγω κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν ποινικές καταδίκες και αδικήματα», ορίζει τα εξής:

«Η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν ποινικές καταδίκες και αδικήματα ή σχετικά μέτρα ασφάλειας που βασίζονται στο άρθρο 6 παράγραφος 1 διενεργείται μόνο υπό τον έλεγχο επίσημης αρχής ή εάν η επεξεργασία επιτρέπεται από το δίκαιο της Ένωσης ή το δίκαιο κράτους μέλους το οποίο προβλέπει επαρκείς εγγυήσεις για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των υποκειμένων των δεδομένων. Πλήρες ποινικό μητρώο τηρείται μόνο υπό τον έλεγχο επίσημης αρχής.»

11 Το άρθρο 51 του ίδιου κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Εποπτική αρχή», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Κάθε κράτος μέλος διασφαλίζει ότι μία ή περισσότερες ανεξάρτητες δημόσιες αρχές επιφορτίζονται με την παρακολούθηση της εφαρμογής του παρόντος κανονισμού, με σκοπό την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών των φυσικών προσώπων έναντι της [επεξεργασίας] και τη διευκόλυνση της ελεύθερης κυκλοφορίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στην Ένωση ("εποπτική αρχή").»

12 Το άρθρο 85 του ΓΚΠΔ, που φέρει τον τίτλο «Επεξεργασία και ελευθερία έκφρασης και πληροφόρησης», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Τα κράτη μέλη διά νόμου συμβιβάζουν το δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα δυνάμει του παρόντος κανονισμού με το δικαίωμα στην ελευθερία της έκφρασης και πληροφόρησης, συμπεριλαμβανομένης της επεξεργασίας για δημοσιογραφικούς σκοπούς και για σκοπούς πανεπιστημιακής, καλλιτεχνικής ή λογοτεχνικής έκφρασης.»

13 Το άρθρο 86 του ως άνω κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Επεξεργασία και πρόσβαση του κοινού σε επίσημα έγγραφα», προβλέπει τα εξής:

«Τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σε επίσημα έγγραφα που κατέχει δημόσια αρχή ή δημόσιος ή ιδιωτικός φορέας για την εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον μπορούν να κοινοποιούνται από την εν λόγω αρχή ή φορέα σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης ή του κράτους μέλους στο οποίο υπόκειται η δημόσια αρχή ή ο φορέας, προκειμένου να συμβιβάζεται η πρόσβαση του κοινού σε επίσημα έγγραφα με το δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα δυνάμει του παρόντος κανονισμού.»

14 Το άρθρο 87 του εν λόγω κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Επεξεργασία του εθνικού αριθμού ταυτότητας», έχει ως εξής:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να καθορίζουν περαιτέρω τις ειδικές προϋποθέσεις για την επεξεργασία εθνικού αριθμού ταυτότητας ή άλλου αναγνωριστικού στοιχείου ταυτότητας γενικής εφαρμογής. Στην περίπτωση αυτή, ο εθνικός αριθμός ταυτότητας ή οποιοδήποτε άλλο αναγνωριστικό στοιχείο ταυτότητας γενικής εφαρμογής χρησιμοποιείται μόνο με τις δέουσες εγγυήσεις για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες του υποκειμένου των δεδομένων δυνάμει του παρόντος κανονισμού.»

15 Το άρθρο 94 του ίδιου κανονισμού ορίζει τα εξής:

«1. Η οδηγία [95/46] καταργείται από τις 25 Μαΐου 2018.

2. Οι παραπομπές στην καταργούμενη οδηγία θεωρούνται παραπομπές στον παρόντα κανονισμό. […]»

### *Η οδηγία 2016/680*

16 Οι αιτιολογικές σκέψεις 10, 11 και 13 της οδηγίας 2016/680 έχουν ως εξής:

«(10) Στη δήλωση αριθ. 21 σχετικά με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στους τομείς της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις και της αστυνομικής συνεργασίας, η οποία προσαρτάται στην Τελική Πράξη της διακυβερνητικής διάσκεψης η οποία υιοθέτησε τη Συνθήκη της Λισαβόνας, η διάσκεψη αναγνωρίζει ότι, λόγω της ιδιαίτερης φύσης των εν λόγω τομέων, ενδέχεται να απαιτηθούν ειδικοί κανόνες σχετικά με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και την ελεύθερη κυκλοφορία τους στους τομείς της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις και της αστυνομικής συνεργασίας, βάσει του άρθρου 16 ΣΛΕΕ.

(11) Ενδείκνυται, επομένως, οι εν λόγω τομείς να διέπονται από μια οδηγία η οποία θεσπίζει ειδικούς κανόνες για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από αρμόδιες αρχές για τους σκοπούς της πρόληψης, διερεύνησης, ανίχνευσης ή δίωξης ποινικών αδικημάτων ή της εκτέλεσης ποινικών κυρώσεων, περιλαμβανομένων της προστασίας από τις απειλές κατά της δημόσιας ασφαλείας και της αποτροπής τους, με σεβασμό της ειδικής φύσης των εν λόγω δραστηριοτήτων. Στις εν λόγω αρμόδιες αρχές θα πρέπει να περιλαμβάνονται όχι μόνο δημόσιες αρχές, όπως οι δικαστικές αρχές, η αστυνομία ή άλλες αρχές επιβολής του νόμου, αλλά και οποιοσδήποτε άλλος φορέας ή οποιαδήποτε οντότητα στα οποία δίκαιο του κράτους μέλους αναθέτει την άσκηση δημόσιας αρχής και την άσκηση δημόσιων εξουσιών για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας. Όταν ένας τέτοιος φορέας ή οντότητα

επεξεργάζεται δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα για σκοπούς άλλους από αυτούς της παρούσας οδηγίας, εφαρμόζεται ο [ΓΚΠΔ]. Ο [ΓΚΠΔ], ως εκ τούτου, εφαρμόζεται στις περιπτώσεις όπου φορέας ή οντότητα συλλέγει δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα για άλλους σκοπούς και επεξεργάζεται περαιτέρω τα εν λόγω δεδομένα προκειμένου να συμμορφωθεί σε νομική υποχρέωση στην οποία υπόκειται. […]

[…]

(13) Η αξιόποινη πράξη κατ' εφαρμογή της παρούσας οδηγίας θα πρέπει να αποτελεί αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης, όπως έχει ερμηνευτεί από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης […].»

17 Το άρθρο 3 της ως άνω οδηγίας ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας νοούνται ως:

[…]

7. "αρμόδια αρχή":

α) κάθε δημόσια αρχή αρμόδια για την πρόληψη, τη διερεύνηση, την ανίχνευση ή τη δίωξη ποινικών αδικημάτων ή την εκτέλεση ποινικών κυρώσεων, περιλαμβανομένων της προστασίας από απειλές κατά της δημόσιας ασφάλειας και της αποτροπής τους· ή

β) κάθε άλλος οργανισμός ή φορέας στον οποίο το δίκαιο κράτους μέλους αναθέτει ρόλο δημόσιας αρχής και την εκτέλεση δημόσιων εξουσιών για τους σκοπούς της πρόληψης, της διερεύνησης, της ανίχνευσης ή της δίωξης ποινικών αδικημάτων ή της εκτέλεσης ποινικών κυρώσεων, περιλαμβανομένων της προστασίας από απειλές κατά της δημόσιας ασφάλειας και της αποτροπής τους·

[…]».

### *Η οδηγία 2003/98*

18 Η αιτιολογική σκέψη 21 της οδηγίας 2003/98 έχει ως εξής:

«Κατά την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας θα πρέπει να τηρούνται πλήρως οι αρχές της προστασίας προσωπικών δεδομένων σύμφωνα με την οδηγία [95/46].»

19 Το άρθρο 1 της οδηγίας 2003/98, που φέρει τον τίτλο «Αντικείμενο και πεδίο εφαρμογής», προβλέπει τα εξής:

«1. Με την παρούσα οδηγία καθιερώνεται στοιχειώδης δέσμη κανόνων που διέπουν την περαιτέρω χρήση και τους πρακτικούς τρόπους για τη διευκόλυνση της περαιτέρω χρήσης υφιστάμενων εγγράφων που βρίσκονται στην κατοχή φορέων του δημόσιου τομέα των κρατών μελών.

2. Η παρούσα οδηγία δεν εφαρμόζεται:

[…]

γγ) σε έγγραφα στα οποία η πρόσβαση απαγορεύεται ή περιορίζεται δυνάμει των καθεστώτων πρόσβασης για λόγους προστασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, και τμήματα εγγράφων που είναι προσβάσιμα δυνάμει των εν λόγω καθεστώτων [εφόσον τα τμήματα αυτά] περιέχουν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα η περαιτέρω χρήση των οποίων είναι ασυμβίβαστη, βάσει νόμου, με τη νομοθεσία σχετικά με την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα·

[…]

3. Η παρούσα οδηγία βασίζεται στα υφιστάμενα στα κράτη μέλη καθεστώτα πρόσβασης και δεν θίγει τα καθεστώτα αυτά.

4. Η παρούσα οδηγία αφήνει ανέπαφο και ουδόλως θίγει το επίπεδο προστασίας των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας προσωπικών δεδομένων βάσει των διατάξεων του ενωσιακού και του εθνικού δικαίου και ιδίως δεν μεταβάλλει τις υποχρεώσεις και τα δικαιώματα που καθορίζονται στην οδηγία [95/46].

[…]»

### *Το λεττονικό δίκαιο*

20 Το άρθρο 96 του Latvijas Republikas Satversme (Συντάγματος της Δημοκρατίας της Λεττονίας, στο εξής: λεττονικό Σύνταγμα) ορίζει τα εξής:

«Καθένας έχει δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής του, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του.»

21 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 5, του Informācijas atklātības likums (νόμου για την ελευθερία της πληροφόρησης), της 29ης Οκτωβρίου 1998 (*Latvijas Vēstnesis*, 1998, αριθ. 334/335), περαιτέρω χρήση είναι η χρήση προσβάσιμων στο κοινό πληροφοριών τις οποίες έχει στην κατοχή της και έχει δημιουργήσει μια αρχή, για εμπορικούς ή μη εμπορικούς σκοπούς διαφορετικούς από τον αρχικό σκοπό για τον οποίο δημιουργήθηκαν οι πληροφορίες, εφόσον η χρήση αυτή γίνεται από ιδιώτη και δεν εμπίπτει στην άσκηση καθηκόντων δημόσιας εξουσίας.

22 Κατά το άρθρο 4 του νόμου αυτού, προσβάσιμες στο κοινό είναι οι πληροφορίες που δεν εμπίπτουν στην κατηγορία των πληροφοριών περιορισμένης πρόσβασης.

23 Το άρθρο 5 του εν λόγω νόμου προβλέπει, στην παράγραφο 1, ότι περιορισμένης πρόσβασης είναι οι πληροφορίες που προορίζονται για περιορισμένη ομάδα προσώπων, με σκοπό την εκπλήρωση των επαγγελματικών καθηκόντων ή υποχρεώσεών τους, και των οποίων η κοινολόγηση ή η απώλεια, λόγω της φύσεως και του περιεχομένου τους, παρεμποδίζει ή μπορεί να παρεμποδίσει τις δραστηριότητες μιας αρχής ή βλάπτει ή μπορεί να βλάψει τα κατά νόμο προστατευόμενα συμφέροντα των προσώπων. Το άρθρο αυτό υπογραμμίζει, στην παράγραφο 2, ότι ως περιορισμένης πρόσβασης θεωρούνται οι πληροφορίες όταν, μεταξύ άλλων, τούτο προβλέπεται από τον νόμο και διευκρινίζει, στην παράγραφο 6, ότι πληροφορίες που έχουν ήδη δημοσιευθεί δεν μπορούν να θεωρούνται πληροφορίες περιορισμένης πρόσβασης.

24 Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 3, του ίδιου νόμου, οι προσβάσιμες στο κοινό πληροφορίες μπορούν να παρέχονται κατόπιν αιτήσεως, χωρίς ο αιτών να υποχρεούται να αποδείξει ειδικώς το συμφέρον του να λάβει τις πληροφορίες αυτές, στον δε αιτούντα δεν μπορεί να αντιταχθεί άρνηση πρόσβασης στις πληροφορίες για τον λόγο ότι δεν τον αφορούν.

25 Το άρθρο $14^1$ του Ceļu satiksmes likums (νόμου περί οδικής κυκλοφορίας), της 1ης Οκτωβρίου 1997 (*Latvijas Vēstnesis*, 1997, αριθ. 274/276), υπό τη μορφή με την οποία εφαρμόζεται στα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: νόμος περί οδικής κυκλοφορίας), το οποίο επιγράφεται «Πρόσβαση στις πληροφορίες που διατηρούνται στο εθνικό μητρώο οχημάτων και οδηγών […]», ορίζει στην παράγραφο 2 τα εξής:

«Οι πληροφορίες που αφορούν […] το δικαίωμα προσώπου να οδηγεί οχήματα, τα επιβληθέντα πρόστιμα για τη διάπραξη τροχαίων παραβάσεων τα οποία δεν έχουν καταβληθεί εντός της προβλεπόμενης από τον νόμο προθεσμίας και άλλες πληροφορίες καταχωρισμένες στο εθνικό μητρώο οχημάτων και οδηγών […], αποτελούν πληροφορίες προσβάσιμες στο κοινό.»

26 Το άρθρο $43^1$ του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας, που φέρει τον τίτλο «Σύστημα βαθμών ποινής», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Με σκοπό την άσκηση επιρροής στη συμπεριφορά των οδηγών οχημάτων, μέσω ενθάρρυνσης της ασφαλούς οδήγησης των οχημάτων και της τήρησης της νομοθεσίας περί οδικής κυκλοφορίας, καθώς και με σκοπό την κατά το δυνατόν μείωση των κινδύνων για τη ζωή, την υγεία και την ιδιοκτησία των προσώπων, οι διοικητικές παραβάσεις που διαπράττονται από τους οδηγούς οχημάτων καταχωρίζονται στο μητρώο κυρώσεων και οι βαθμοί ποινής καταχωρίζονται στο εθνικό μητρώο οχημάτων και οδηγών.»

27 Βάσει των σημείων 1 και 4 του Ministru kabineta noteikumi Nr. 551 «Pārkāpumu uzskaites punktu sistēmas piemērošanas noteikumi» (διατάγματος 551 του Υπουργικού Συμβουλίου περί κανόνων για την εφαρμογή του συστήματος βαθμών ποινής), της 21ης Ιουνίου 2004 (*Latvijas Vēstnesis*, 2004, αριθ. 102), οι βαθμοί ποινής για τις σχετικές με την οδική κυκλοφορία διοικητικές παραβάσεις των οδηγών οχημάτων καταγράφονται αυτομάτως κατά την ημερομηνία κατά την οποία λήγει η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως που επιβάλλει διοικητική κύρωση.

28 Βάσει του σημείου 7 του διατάγματος αυτού, οι βαθμοί ποινής διαγράφονται όταν επέλθει παραγραφή τους.

29 Βάσει του σημείου 12 του εν λόγω διατάγματος, αναλόγως του αριθμού των βαθμών ποινής, επιβάλλονται στους οδηγούς μέτρα όπως προειδοποιήσεις, επιμορφωτικά προγράμματα ή εξετάσεις σχετικά με την οδική ασφάλεια, ή απαγόρευση ασκήσεως του δικαιώματος οδήγησης οχημάτων επί ορισμένο χρονικό διάστημα.

30 Όπως προκύπτει από το άρθρο 32, παράγραφος 1, του Satversmes tiesas likums (νόμου για το Συνταγματικό Δικαστήριο) της 5ης Ιουνίου 1996 (*Latvijas Vēstnesis*, 1996, αριθ. 103), οι αποφάσεις του Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Συνταγματικού Δικαστηρίου, Λεττονία) είναι αμετάκλητες και εκτελεστές από της δημοσιεύσεώς τους. Κατά το άρθρο 32, παράγραφος 3, του νόμου αυτού, νομική διάταξη που έχει κηρυχθεί από το Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Συνταγματικό Δικαστήριο) ασυμβίβαστη με υπέρτερο κανόνα δικαίου λογίζεται ανίσχυρη από την ημέρα δημοσιεύσεως της αποφάσεως του δικαστηρίου αυτού, εκτός αν αποφασίσει άλλως.

**Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα**

31 Ο Β είναι φυσικό πρόσωπο στο οποίο επιβλήθηκαν βαθμοί ποινής για μία ή περισσότερες τροχαίες παραβάσεις. Δυνάμει του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας και του διατάγματος 551 της 21ης Ιουνίου 2004, η Ceļu satiksmes drošības direkcija (διεύθυνση οδικής ασφάλειας, Λεττονία) (στο εξής: CSDD) καταχώρισε τους βαθμούς ποινής στο εθνικό μητρώο οχημάτων και οδηγών.

32 Καθόσον οι πληροφορίες για τους βαθμούς ποινής τις οποίες περιείχε το μητρώο αυτό ήταν προσβάσιμες στο κοινό και επιπλέον κοινολογήθηκαν, σύμφωνα με τον Β, για σκοπούς περαιτέρω χρήσης, σε διάφορους επιχειρηματίες, ο Β άσκησε συνταγματική προσφυγή ενώπιον του Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Συνταγματικού Δικαστηρίου), προκειμένου αυτό να εξετάσει τη συμβατότητα του άρθρου $14^1$, παράγραφος 2, του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας με το θεμελιώδες δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής που κατοχυρώνεται στο άρθρο 96 του λεττονικού Συντάγματος.

33 Το Latvijas Republikas Saeima (Κοινοβούλιο της Δημοκρατίας της Λεττονίας, στο εξής: Λεττονικό Κοινοβούλιο) μετέσχε στη διαδικασία ως το όργανο που είχε θεσπίσει τον νόμο περί οδικής κυκλοφορίας. Τις απόψεις τους ανέπτυξαν επίσης η CSDD, η οποία επεξεργάζεται τα δεδομένα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται για τροχαίες παραβάσεις, η Datu valsts inspekcija (Αρχή προστασίας των δεδομένων), η οποία είναι στη Λεττονία η εποπτική αρχή κατά την έννοια του άρθρου 51 του ΓΚΠΔ, καθώς και διάφορες άλλες αρχές και πρόσωπα.

34 Στο πλαίσιο της προσφυγής της κύριας δίκης, το Λεττονικό Κοινοβούλιο επιβεβαίωσε ότι, βάσει του άρθρου $14^1$, παράγραφος 2, του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας, οποιοσδήποτε μπορεί να λαμβάνει πληροφορίες σχετικά με τους βαθμούς ποινής που έχουν επιβληθεί σε έτερο πρόσωπο, είτε με άμεσο ερώτημα προς τη CSDD είτε με χρήση των υπηρεσιών που παρέχονται από εμπορικούς περαιτέρω χρήστες.

35 Το Λεττονικό Κοινοβούλιο υπογράμμισε ότι η διάταξη αυτή είναι σύννομη διότι δικαιολογείται από τον σκοπό βελτίωσης της οδικής ασφάλειας. Το εν λόγω γενικό συμφέρον επιτάσσει όπως οι παραβάτες του κώδικα οδικής κυκλοφορίας, ιδίως εκείνοι που παραβαίνουν συστηματικά και κακόπιστα τον εν λόγω κώδικα, ταυτοποιούνται ανοιχτά και όπως οι οδηγοί οχημάτων αποτρέπονται, μέσω της εν λόγω διαφάνειας, από τη διάπραξη παραβάσεων.

36 Εξάλλου, η εν λόγω διάταξη δικαιολογείται από το δικαίωμα πρόσβασης στην πληροφόρηση, το οποίο προβλέπεται από το λεττονικό Σύνταγμα.

37 Το Λεττονικό Κοινοβούλιο διευκρίνισε ότι, στην πράξη, οι πληροφορίες που περιέχονται στο εθνικό μητρώο οχημάτων και οδηγών κοινολογούνται υπό την προϋπόθεση ότι ο αιτών την πληροφορία προσκομίζει τον εθνικό αριθμό ταυτότητας του οδηγού ως προς τον οποίο επιθυμεί να λάβει πληροφορίες. Η προϋπόθεση αυτή για τη λήψη των πληροφοριών δικαιολογείται από το γεγονός ότι, σε αντίθεση με το όνομα του προσώπου, που μπορεί να είναι πανομοιότυπο προς εκείνο άλλων προσώπων, ο εθνικός αριθμός ταυτότητας συνιστά απολύτως εξατομικευμένο αναγνωριστικό στοιχείο.

38 Από την πλευρά της, η CSDD παρατήρησε ότι το άρθρο $14^1$, παράγραφος 2, του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας δεν θέτει περιορισμούς ούτε στην πρόσβαση του κοινού στα δεδομένα σχετικά με τους βαθμούς ποινής ούτε στην περαιτέρω χρήση των δεδομένων αυτών. Όσον αφορά τις συμβάσεις που συνάπτει με τους εμπορικούς περαιτέρω χρήστες, η CSDD υπογράμμισε ότι οι συμβάσεις αυτές δεν προβλέπουν την από νομικής απόψεως μεταβίβαση των δεδομένων και ότι οι

περαιτέρω χρήστες οφείλουν να εξασφαλίσουν ότι οι πληροφορίες τις οποίες παρέχουν στους πελάτες τους δεν υπερβαίνουν τις πληροφορίες που μπορούν να ληφθούν απευθείας από τη CSDD. Επιπλέον, στο πλαίσιο των συμβάσεων αυτών, ο αποκτών βεβαιώνει ότι θα χρησιμοποιήσει τις πληροφορίες που λαμβάνει σύμφωνα με τους σκοπούς που δηλώνονται στη σύμβαση και τηρουμένης της ισχύουσας νομοθεσίας.

39 Η Datu valsts inspekcija (Αρχή προστασίας των δεδομένων) εξέφρασε αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητα του άρθρου $14^1$, παράγραφος 2, του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας με το άρθρο 96 του λεττονικού Συντάγματος που προβλέπει το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής. Κατά την άποψή της, η έκταση και ο σκοπός της επεξεργασίας που πραγματοποιείται με βάση την επίμαχη στην κύρια δίκη διάταξη δεν καθορίζονται σαφώς και κατά συνέπεια δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο η μεταχείριση αυτή να είναι ακατάλληλη ή ασυμβίβαστη προς την αρχή της αναλογικότητας. Ειδικότερα, μολονότι από τις στατιστικές για τα τροχαία ατυχήματα στη Λεττονία προκύπτει μείωση του αριθμού των ατυχημάτων, εντούτοις ουδόλως αποδεικνύεται ότι το σύστημα των βαθμών ποινής και η πρόσβαση του κοινού στις πληροφορίες του συστήματος αυτού έχουν συμβάλει στη θετική αυτή εξέλιξη.

40 Το Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Συνταγματικό Δικαστήριο) διαπιστώνει καταρχάς ότι η προσφυγή αφορά το άρθρο $14^1$, παράγραφος 2, του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας μόνο στο μέτρο που η διάταξη αυτή καθιστά προσβάσιμους στο κοινό τους βαθμούς ποινής που έχουν καταχωριστεί στο εθνικό μητρώο οχημάτων και οδηγών.

41 Το δικαστήριο αυτό επισημαίνει, εν συνεχεία, ότι οι βαθμοί ποινής είναι δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα και ότι, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 96 του λεττονικού Συντάγματος, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ο ΓΚΠΔ καθώς και, γενικότερα, το άρθρο 16 ΣΛΕΕ και το άρθρο 8 του Χάρτη.

42 Όσον αφορά τους σκοπούς της λεττονικής νομοθεσίας περί οδικής κυκλοφορίας, το εν λόγω δικαστήριο εκθέτει ότι ο σκοπός για τον οποίον οι μεν παραβάσεις που διαπράττονται από τους οδηγούς, οι οποίες χαρακτηρίζονται στη Λεττονία ως διοικητικές παραβάσεις, καταχωρίζονται στο μητρώο κυρώσεων, οι δε βαθμοί ποινής καταχωρίζονται στο εθνικό μητρώο οχημάτων και οδηγών είναι ιδίως η προαγωγή της οδικής ασφάλειας.

43 Όσον αφορά ειδικότερα το εθνικό μητρώο οχημάτων και οδηγών, μέσω του μητρώου αυτού μπορεί να υπολογιστεί ο αριθμός των διαπραχθεισών τροχαίων παραβάσεων και να ληφθούν μέτρα αναλόγως του προκύπτοντος αριθμού. Ως εκ τούτου, το σύστημα των καταγραφόμενων στο μητρώο αυτό βαθμών ποινής αποσκοπεί στη βελτίωση της οδικής ασφάλειας καθιστώντας δυνατή, αφενός, τη διάκριση μεταξύ των οδηγών οχημάτων που παραβαίνουν συστηματικά και κακόπιστα τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας και των οδηγών που υποπίπτουν περιστασιακά σε παραβάσεις. Αφετέρου, ένα τέτοιο σύστημα μπορεί επίσης να επηρεάσει προληπτικά τη συμπεριφορά των χρηστών του οδικού δικτύου, παρακινώντας τους να τηρήσουν τη νομοθεσία περί οδικής κυκλοφορίας.

44 Το ίδιο δικαστήριο παρατηρεί ότι είναι αναμφισβήτητο το γεγονός ότι το άρθρο $14^1$, παράγραφος 2, του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας παρέχει σε οποιονδήποτε το δικαίωμα να ζητήσει και να λάβει από τη CSDD τις πληροφορίες που περιέχονται στο εθνικό μητρώο οχημάτων και οδηγών όσον αφορά τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς. Επιβεβαιώνει συναφώς ότι, στην πράξη, οι πληροφορίες αυτές παρέχονται στο πρόσωπο που τις ζητεί αφ' ης στιγμής το πρόσωπο αυτό αναφέρει τον εθνικό αριθμό ταυτότητας του οικείου οδηγού.

45 Το Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Συνταγματικό Δικαστήριο) διευκρινίζει εν συνεχεία ότι οι βαθμοί ποινής υπόκεινται, λόγω του χαρακτηρισμού τους ως προσβάσιμων στο κοινό πληροφοριών, στον νόμο για την ελευθερία της πληροφόρησης και ότι κατά συνέπεια μπορούν να χρησιμοποιηθούν περαιτέρω για εμπορικούς ή μη σκοπούς, διαφορετικούς από τον αρχικό σκοπό για τον οποίον έχουν δημιουργηθεί οι πληροφορίες αυτές.

46 Για τους σκοπούς της ερμηνείας και εφαρμογής του άρθρου 96 του λεττονικού Συντάγματος κατά τρόπο σύμφωνο προς το δίκαιο της Ένωσης, το δικαστήριο αυτό ζητεί να διευκρινιστεί, πρώτον, αν οι πληροφορίες σχετικά με τους βαθμούς ποινής εμπίπτουν στις κατά το άρθρο 10 του ΓΚΠΔ πληροφορίες, ήτοι στα «δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν ποινικές καταδίκες και αδικήματα». Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι το άρθρο $14^1$, παράγραφος 2, του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας αγνοεί την απαίτηση του εν λόγω άρθρου 10 κατά την οποία η επεξεργασία των δεδομένων που εμπίπτουν σε αυτό διενεργείται μόνον «υπό τον έλεγχο επίσημης αρχής» ή υπό την προϋπόθεση ότι υφίστανται «επαρκείς εγγυήσεις για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των υποκειμένων των δεδομένων».

47 Το εν λόγω δικαστήριο παρατηρεί ότι το άρθρο 8, παράγραφος 5, της οδηγίας 95/46, βάσει του οποίου απέκειτο σε κάθε κράτος μέλος να εκτιμήσει κατά πόσον οι ειδικοί κανόνες για τα δεδομένα σχετικά με παραβάσεις και ποινικές καταδίκες έπρεπε να καταλαμβάνουν και τα δεδομένα σχετικά με διοικητικές παραβάσεις και κυρώσεις, είχε τεθεί σε εφαρμογή στη Λεττονία από 1ης Σεπτεμβρίου 2007 κατά τέτοιον τρόπο ώστε τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τις διοικητικές παραβάσεις να μπορούν να υποβληθούν σε επεξεργασία, όπως ακριβώς και τα δεδομένα σχετικά με παραβάσεις και ποινικές καταδίκες, μόνον από τα πρόσωπα και στις περιπτώσεις που προβλέπονται από τον νόμο.

48 Το ίδιο δικαστήριο υπογραμμίζει, εξάλλου, ότι το περιεχόμενο του άρθρου 10 του ΓΚΠΔ πρέπει, κατά την αιτιολογική σκέψη 4 του ως άνω κανονισμού, να εκτιμάται λαμβανομένης υπόψη της λειτουργίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων στην κοινωνία. Πλην όμως, στο πλαίσιο αυτό, ο σκοπός να μην έχει μια προηγούμενη καταδίκη ενός προσώπου υπέρμετρες επιπτώσεις για την ιδιωτική και επαγγελματική ζωή του μπορεί να ισχύει τόσο όσον αφορά τις ποινικές καταδίκες όσο και όσον αφορά τις διοικητικές παραβάσεις. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να ληφθεί υπόψη η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σχετικά με την εξομοίωση ορισμένων διοικητικών υποθέσεων με ποινικές υποθέσεις.

49 Το Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Συνταγματικό Δικαστήριο) διερωτάται, δεύτερον, ως προς το περιεχόμενο του άρθρου 5 του ΓΚΠΔ. Θέτει ειδικότερα το ερώτημα αν ο Λεττονός νομοθέτης τήρησε την υποχρέωση, η οποία διατυπώνεται στην παράγραφο 1, στοιχείο στ′, του άρθρου αυτού, περί υποβολής των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σε επεξεργασία με «ακεραιότητα και εμπιστευτικότητα». Παρατηρεί ότι το άρθρο $14^1$, παράγραφος 2, του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας, το οποίο, στο μέτρο που παρέχει πρόσβαση στις πληροφορίες σχετικά με τους βαθμούς ποινής, καθιστά δυνατό να διαπιστωθεί αν ένα πρόσωπο έχει καταδικαστεί για παράβαση σχετική με την οδική κυκλοφορία, δεν συνοδεύεται από ειδικά μέτρα που να διαφυλάσσουν την ασφάλεια των δεδομένων αυτών.

50 Τρίτον, το δικαστήριο αυτό ζητεί να διευκρινιστεί αν η οδηγία 2003/98 είναι κρίσιμη για την εξέταση της συμβατότητας του άρθρου $14^1$, παράγραφος 2, του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας με το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής. Ειδικότερα, από την οδηγία αυτή προκύπτει ότι η περαιτέρω χρήση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μπορεί να επιτραπεί μόνον εφόσον τηρείται το εν λόγω δικαίωμα.

51 Τέταρτον, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του Δικαστηρίου κατά την οποία η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης που πραγματοποιείται με τις προδικαστικές αποφάσεις παράγει αποτελέσματα erga omnes και ex tunc, το εν λόγω δικαστήριο διερωτάται αν, σε περίπτωση ασυμβατότητας του άρθρου $14^1$, παράγραφος 2, του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας με το άρθρο 96 του λεττονικού Συντάγματος, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του ΓΚΠΔ και του Χάρτη, το ίδιο θα μπορούσε παρά ταύτα να διατηρήσει τα διαχρονικά αποτελέσματα του εν λόγω άρθρου $14^1$, παράγραφος 2, μέχρι την ημερομηνία δημοσίευσης της απόφασής του, λαμβανομένου υπόψη του μεγάλου αριθμού των επίμαχων εννόμων σχέσεων.

52 Συναφώς, το Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Συνταγματικό Δικαστήριο) εκθέτει ότι, κατά το λεττονικό δίκαιο, πράξη την οποία κηρύσσει αντισυνταγματική είναι ανίσχυρη από την ημερομηνία δημοσίευσης της απόφασής του, εκτός αν το ίδιο κρίνει διαφορετικά. Διευκρινίζει ότι οφείλει συναφώς να εξισορροπεί την αρχή της ασφάλειας δικαίου με τα θεμελιώδη δικαιώματα των διαφόρων ενδιαφερομένων.

53 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Latvijas Republikas Satversmes tiesa (Συνταγματικό Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει η φράση “επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν ποινικές καταδίκες και αδικήματα ή σχετικά μέτρα ασφάλειας”, η οποία χρησιμοποιείται στο άρθρο 10 του [ΓΚΠΔ], την έννοια ότι περιλαμβάνει την επεξεργασία πληροφοριών που αφορούν τους βαθμούς ποινής οι οποίοι επιβάλλονται στους οδηγούς λόγω τροχαίων παραβάσεων, η οποία προβλέπεται στην επίμαχη διάταξη;

2) Ανεξαρτήτως της απαντήσεως στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, έχουν οι διατάξεις του [ΓΚΠΔ], και ειδικότερα η αρχή της “ακεραιότητας και εμπιστευτικότητας”, η οποία προβλέπεται στο άρθρο του 5, παράγραφος 1, στοιχείο στ′, την έννοια ότι απαγορεύουν στα κράτη μέλη να προβλέπουν ότι οι πληροφορίες που αφορούν τους βαθμούς ποινής οι οποίοι επιβάλλονται στους οδηγούς λόγω τροχαίων παραβάσεων είναι προσβάσιμες στο κοινό και να επιτρέπουν την επεξεργασία των εν λόγω δεδομένων μέσω κοινολόγησής τους;

3) Έχουν οι αιτιολογικές σκέψεις 50 και 154, το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο β′, και το άρθρο 10 του [ΓΚΠΔ], καθώς και το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γγ′, της οδηγίας 2003/98 την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτά νομοθεσία κράτους μέλους η οποία επιτρέπει τη διαβίβαση, με σκοπό την περαιτέρω χρήση τους, πληροφοριών που αφορούν τους βαθμούς ποινής οι οποίοι επιβάλλονται στους οδηγούς λόγω τροχαίων παραβάσεων;

4) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως σε οποιοδήποτε από τα προηγούμενα προδικαστικά ερωτήματα, έχουν η αρχή της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης και η αρχή της ασφάλειας δικαίου την έννοια ότι θα μπορούσε να επιτραπεί η εφαρμογή της επίμαχης διάταξης και η διατήρηση των εννόμων αποτελεσμάτων της έως ότου καταστεί αμετάκλητη η απόφαση που θα εκδώσει το Satversmes tiesa (Συνταγματικό Δικαστήριο);»

## Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

### *Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος*

54 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 10 του ΓΚΠΔ έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται στην επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς οχημάτων για τροχαίες παραβάσεις, η οποία συνίσταται στη κοινολόγηση τέτοιων δεδομένων στο κοινό.

55 Κατά το άρθρο 10 του ΓΚΠΔ, επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν ποινικές καταδίκες και αδικήματα ή σχετικά μέτρα ασφάλειας που βασίζονται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, διενεργείται μόνο υπό τον έλεγχο επίσημης αρχής ή εάν η επεξεργασία επιτρέπεται από το δίκαιο της Ένωσης ή το δίκαιο κράτους μέλους το οποίο προβλέπει επαρκείς εγγυήσεις για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των υποκειμένων των δεδομένων.

56 Επομένως, πρέπει προκαταρκτικώς να εξακριβωθεί αν οι πληροφορίες σχετικά με τους βαθμούς ποινής που κοινολογούνται στους τρίτους βάσει της επίμαχης στην κύρια δίκη νομοθεσίας συνιστούν «δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα», κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 1, του ΓΚΠΔ, και αν η εν λόγω κοινολόγηση συνιστά «επεξεργασία» τέτοιων δεδομένων, κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 2, του ΓΚΠΔ, εμπίπτουσα στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του ΓΚΠΔ, όπως αυτό ορίζεται στο άρθρο του 2.

57 Συναφώς, διαπιστώνεται, πρώτον, ότι από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η λεττονική νομοθεσία προβλέπει την επιβολή βαθμών ποινής στους οδηγούς οχημάτων που έχουν διαπράξει τροχαία παράβαση και στους οποίους έχει επιβληθεί χρηματική ή άλλη κύρωση. Οι βαθμοί αυτοί καταχωρίζονται από δημόσιο φορέα, τη CSDD, στο εθνικό μητρώο οχημάτων και οδηγών κατά την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής κατά της αποφάσεως με την οποία επιβάλλεται η κύρωση αυτή.

58 Από την εν λόγω απόφαση προκύπτει επίσης ότι οι τροχαίες παραβάσεις και οι κυρώσεις για την καταστολή τους εμπίπτουν, στη Λεττονία, στο διοικητικό δίκαιο και ότι η επιβολή βαθμών ποινής δεν έχει ως αντικείμενο την επιβολή πρόσθετης κύρωσης αλλά την ευαισθητοποίηση των οικείων οδηγών, διά της παρότρυνσής τους να υιοθετήσουν ασφαλέστερο τρόπο οδήγησης. Σε περίπτωση που συμπληρωθεί ορισμένος αριθμός βαθμών ποινής, μπορεί να επιβληθεί στον ενδιαφερόμενο απαγόρευση οδήγησης επί ορισμένο χρονικό διάστημα.

59 Από την απόφαση αυτή προκύπτει περαιτέρω ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη νομοθεσία υποχρεώνει τη CSDD να κοινολογεί τις πληροφορίες σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται σε συγκεκριμένο οδηγό σε οποιονδήποτε ζητεί πρόσβαση στις πληροφορίες αυτές. Προς τούτο, η CSDD απαιτεί απλώς να ταυτοποιεί ο αιτών τις πληροφορίες προσηκόντως τον οικείο οδηγό προσκομίζοντας τον εθνικό αριθμό ταυτότητας του τελευταίου.

60 Διαπιστώνεται κατά συνέπεια ότι οι πληροφορίες σχετικά με τους βαθμούς ποινής, οι οποίες αφορούν ταυτοποιημένο φυσικό πρόσωπο, είναι «δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα», κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 1, του ΓΚΠΔ, και ότι η κοινολόγησή τους από τη CSDD σε τρίτους συνιστά «επεξεργασία», κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 2, του ΓΚΠΔ.

61 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι η κοινολόγηση των πληροφοριών αυτών εμπίπτει στον ιδιαιτέρως ευρύ ορισμό του καθ' ύλην πεδίου εφαρμογής του ΓΚΠΔ, όπως διατυπώνεται στο άρθρο του 2, παράγραφος 1, και δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των περιπτώσεων επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και δ′, του ΓΚΠΔ, αποκλείονται από το εν λόγω πεδίο εφαρμογής.

62 Ειδικότερα, αφενός, το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του ΓΚΠΔ προβλέπει ότι ο κανονισμός αυτός δεν εφαρμόζεται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που πραγματοποιείται «στο πλαίσιο δραστηριότητας η οποία δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης». Η εξαίρεση αυτή από την εφαρμογή του ΓΚΠΔ πρέπει, όπως και οι λοιπές εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του ΓΚΠΔ να τύχει στενής ερμηνείας (πρβλ. αποφάσεις της 9ης Ιουλίου 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, σκέψη 68, καθώς και της 16ης Ιουλίου 2020, Facebook Ireland και Schrems, C-311/18, EU:C:2020:559, σκέψη 84).

63 Συναφώς, το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του ΓΚΠΔ πρέπει να ερμηνευθεί σε συνδυασμό με το άρθρο του 2, παράγραφος 2, στοιχείο β′, και την αιτιολογική σκέψη του 16, η οποία διευκρινίζει ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν εφαρμόζεται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στο πλαίσιο των «δραστηρι[οτήτων] που δεν υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής του ενωσιακού δικαίου, όπως δραστηριότητες που αφορούν την εθνική ασφάλεια» καθώς και των «δραστηρι[οτήτων που είναι] συναφείς με την κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας της Ένωσης».

64 Συνεπώς, το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, του ΓΚΠΔ αποτελεί εν μέρει συνέχεια του άρθρου 3, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, της οδηγίας 95/46. Επομένως, το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχεία α′ και β′, του ΓΚΠΔ δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι έχει ευρύτερο περιεχόμενο από την εξαίρεση του άρθρου 3, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, της οδηγίας 95/46, που απέκλειε από το πεδίο εφαρμογής της ως άνω οδηγίας, μεταξύ άλλων, την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα η οποία πραγματοποιούνταν στο πλαίσιο «δραστηριοτήτων που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, όπως οι δραστηριότητες που προβλέπονται στις διατάξεις των τίτλων V και VI της συνθήκης [ΕΕ, όπως ίσχυε πριν από τη Συνθήκη της Λισσαβώνας,] και, εν πάση περιπτώσει, [τ]ην επεξεργασία δεδομένων που αφορά τη δημόσια ασφάλεια […]».

65 Πλην όμως, όπως έχει επανειλημμένως κρίνει το Δικαστήριο, από το πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας αποκλείεται μόνον η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που πραγματοποιείται στο πλαίσιο δραστηριότητας η οποία ασκείται από τα κράτη ή τις κρατικές αρχές και μνημονεύεται ρητώς στο εν λόγω άρθρο 3, παράγραφος 2, ή στο πλαίσιο δραστηριότητας δυνάμενης να υπαχθεί στην ίδια κατηγορία (πρβλ. αποφάσεις της 6ης Νοεμβρίου 2003, Lindqvist, C-101/01, EU:C:2003:596, σκέψεις 42 έως 44· της 27ης Σεπτεμβρίου 2017, Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, σκέψεις 36 και 37, καθώς και της 10ης Ιουλίου 2018, Jehovan todistajat, C-25/17, EU:C:2018:551, σκέψη 38).

66 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του ΓΚΠΔ, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψεως 16 του ως άνω κανονισμού, έχει ως μοναδικό σκοπό να αποκλείσει από το πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που πραγματοποιείται από τις κρατικές αρχές στο πλαίσιο δραστηριότητας η οποία αποσκοπεί στη διαφύλαξη της εθνικής ασφάλειας ή δραστηριότητας δυνάμενης να υπαχθεί στην ίδια κατηγορία, οπότε το γεγονός και μόνον ότι μια

δραστηριότητα ασκείται από το κράτος ή από δημόσια αρχή δεν αρκεί ώστε η εξαίρεση αυτή να ισχύει αυτομάτως για μια τέτοια δραστηριότητα (πρβλ. απόφαση της 9ης Ιουλίου 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, σκέψη 70).

67 Οι δραστηριότητες που αποσκοπούν στη διαφύλαξη της εθνικής ασφάλειας και στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', του ΓΚΠΔ καταλαμβάνουν ειδικότερα, όπως επισήμανε κατ' ουσίαν και ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 57 και 58 των προτάσεών του, τις δραστηριότητες εκείνες που αποσκοπούν στην προστασία των ουσιωδών λειτουργιών του κράτους και των θεμελιωδών συμφερόντων της κοινωνίας.

68 Πλην όμως οι σχετικές με την οδική ασφάλεια δραστηριότητες δεν επιδιώκουν τέτοιο σκοπό και δεν μπορούν ως εκ τούτου να υπαχθούν στην κατηγορία των δραστηριοτήτων που αποσκοπούν στη διαφύλαξη της εθνικής ασφάλειας, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', του ΓΚΠΔ.

69 Αφετέρου, το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του ΓΚΠΔ προβλέπει ότι ο κανονισμός αυτός δεν εφαρμόζεται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που πραγματοποιείται «από αρμόδιες αρχές για τους σκοπούς της πρόληψης, της διερεύνησης, της ανίχνευσης ή της δίωξης ποινικών αδικημάτων ή της εκτέλεσης ποινικών κυρώσεων, συμπεριλαμβανομένης της προστασίας και πρόληψης έναντι κινδύνων που απειλούν τη δημόσια ασφάλεια». Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 19 του εν λόγω κανονισμού, η εξαίρεση αυτή δικαιολογείται από το γεγονός ότι η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα η οποία πραγματοποιείται για τους σκοπούς αυτούς και από τις αρμόδιες αρχές διέπεται από ειδικότερη πράξη της Ένωσης, ήτοι από την οδηγία 2016/680, η οποία θεσπίστηκε την ίδια ημέρα με τον ΓΚΠΔ και η οποία ορίζει, στο άρθρο της 3, παράγραφος 7, τον όρο «αρμόδια αρχή», ο δε ορισμός αυτός πρέπει να ισχύσει, κατ' αναλογίαν, στο πλαίσιο του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο δ'.

70 Από την αιτιολογική σκέψη 10 της οδηγίας 2016/680 προκύπτει ότι η έννοια της «αρμόδιας αρχής» πρέπει να ερμηνεύεται σε συσχετισμό με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στους τομείς της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις και της αστυνομικής συνεργασίας, συνεκτιμωμένων των διευθετήσεων που ενδέχεται να απαιτηθούν συναφώς λόγω της ιδιαίτερης φύσης των τομέων αυτών. Επιπλέον, η αιτιολογική σκέψη 11 της οδηγίας 2016/680 διευκρινίζει ότι ο ΓΚΠΔ εφαρμόζεται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που πραγματοποιείται μεν από «αρμόδια αρχή», κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 7, της εν λόγω οδηγίας, αλλά για σκοπούς άλλους από τους προβλεπόμενους στην οδηγία αυτή.

71 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο, δεν προκύπτει ότι, κατά την άσκηση των επίμαχων στην κύρια δίκη δραστηριοτήτων οι οποίες συνίστανται στη γνωστοποίηση στο κοινό, για σκοπούς οδικής ασφάλειας, των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής, η CSDD μπορεί να θεωρηθεί «αρμόδια αρχή», κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 7, της οδηγίας 2016/680 και, ως εκ τούτου, ότι τέτοιες δραστηριότητες μπορούν να εμπίπτουν στην εξαίρεση του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του ΓΚΠΔ.

72 Κατά συνέπεια, η κοινολόγηση από τη CSDD των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς οχημάτων για τροχαίες παραβάσεις εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του ΓΚΠΔ.

73 Όσον αφορά το κατά πόσον το άρθρο 10 του ΓΚΠΔ έχει εφαρμογή σε μια τέτοια κοινολόγηση, κρίσιμο είναι το αν οι κατά τον τρόπο αυτό κοινολογούμενες πληροφορίες συνιστούν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα «που αφορούν ποινικές καταδίκες και αδικήματα ή σχετικά μέτρα ασφάλειας», κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, των οποίων η επεξεργασία «διενεργείται μόνο υπό τον έλεγχο επίσημης αρχής», εκτός αν «επιτρέπεται από το δίκαιο της Ένωσης ή το δίκαιο κράτους μέλους το οποίο προβλέπει επαρκείς εγγυήσεις για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των υποκειμένων των δεδομένων».

74 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το εν λόγω άρθρο 10 αποβλέπει στη διασφάλιση αυξημένης προστασίας έναντι επεξεργασίας η οποία, λόγω του ιδιαίτερα ευαίσθητου χαρακτήρα των ως άνω δεδομένων, μπορεί να συνιστά ιδιαιτέρως σοβαρή επέμβαση στα θεμελιώδη δικαιώματα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη [πρβλ. απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2019, GC κ.λπ. (Διαγραφή συνδέσμων προς ευαίσθητα δεδομένα), C-136/17, EU:C:2019:773, σκέψη 44].

75 Ειδικότερα, εφόσον τα δεδομένα στα οποία αναφέρεται το άρθρο 10 του ΓΚΠΔ αφορούν συμπεριφορές που προκαλούν κοινωνική αποδοκιμασία, η παροχή πρόσβασης σε τέτοια δεδομένα είναι ικανή να στιγματίσει το υποκείμενο των δεδομένων και να αποτελέσει κατά τον τρόπο αυτό σοβαρή επέμβαση στην ιδιωτική ή επαγγελματική του ζωή.

76 Εν προκειμένω, είναι αληθές ότι οι αποφάσεις των λεττονικών αρχών για την καταστολή των τροχαίων παραβάσεων καταχωρίζονται, όπως υπογράμμισε η Λεττονική Κυβέρνηση με τις απαντήσεις της στις ερωτήσεις του Δικαστηρίου, στο μητρώο κυρώσεων, στο οποίο το κοινό έχει πρόσβαση μόνο σε περιορισμένες περιπτώσεις, και όχι στο μητρώο οχημάτων και οδηγών, στο οποίο το άρθρο $14^1$, παράγραφος 2, του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας παρέχει ελεύθερη πρόσβαση. Εντούτοις, όπως υπογράμμισε το αιτούν δικαστήριο, η κοινολόγηση από τη CSDD των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής τα οποία καταχωρίζονται στο δεύτερο αυτό μητρώο παρέχει στο κοινό τη δυνατότητα να γνωρίζει αν συγκεκριμένο πρόσωπο διέπραξε τροχαίες παραβάσεις και, σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, να συναγάγει με βάση τα δεδομένα αυτά τη σοβαρότητα και τη συχνότητα των εν λόγω παραβάσεων. Επομένως, ένα τέτοιο καθεστώς κοινολόγησης βαθμών ποινής ισοδυναμεί με παροχή πρόσβασης σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν τις τροχαίες παραβάσεις.

77 Προκειμένου να κριθεί αν μια τέτοια πρόσβαση συνιστά επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν «αδικήματα», κατά την έννοια του άρθρου 10 του ΓΚΠΔ, επισημαίνεται, πρώτον, ότι η έννοια αυτή παραπέμπει αποκλειστικώς στα ποινικά αδικήματα, όπως προκύπτει ιδίως από το ιστορικό θεσπίσεως του ΓΚΠΔ. Ειδικότερα, ενώ το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είχε προτείνει να περιληφθεί ρητώς στη διάταξη αυτή ο όρος «διοικητικές κυρώσεις» (ΕΕ 2017, C 378, σ. 430), η πρόταση αυτή δεν έγινε δεκτή. Το γεγονός αυτό είναι ακόμη πιο αξιοσημείωτο καθόσον η διάταξη που προηγήθηκε του άρθρου 10 του ΓΚΠΔ, ήτοι το άρθρο 8, παράγραφος 5, της οδηγίας 95/46, το πρώτο εδάφιο της οποίας αναφερόταν στις «παραβάσεις» και στις «ποινικές καταδίκες», παρείχε, με το δεύτερο εδάφιό της, τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να «προβλέπουν ότι οι επεξεργασίες δεδομένων συναφών με διοικητικές [κυρώσεις] πρέπει ομοίως να εκτελούνται υπό τον έλεγχο της δημόσιας αρχής». Επομένως, από τη συνολική ανάγνωση του εν λόγω άρθρου 8 παράγραφος 5, προκύπτει σαφώς ότι η έννοια της «παράβασης» αφορούσε αποκλειστικώς τα ποινικά αδικήματα.

78 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο νομοθέτης της Ένωσης, παραλείποντας εκουσίως να συμπεριλάβει τον επιθετικό προσδιορισμό «διοικητικός» στο άρθρο 10 του ΓΚΠΔ, θέλησε να επιφυλάξει την προβλεπόμενη στη διάταξη αυτή ενισχυμένη προστασία μόνο για τον ποινικό τομέα.

79 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 74 έως 77 των προτάσεών του, από το γεγονός ότι σε πολλές από τις γλωσσικές αποδόσεις του άρθρου 10 του ΓΚΠΔ γίνεται ρητώς λόγος για «ποινικά αδικήματα», όπως στην περίπτωση της γερμανικής (Straftaten), της ισπανικής (infracciones penales), της ιταλικής (reati), της λιθουανικής (nusikalstamas veikas), της μαλτέζικης (reati) και της ολλανδικής (strafbare feiten) γλωσσικής απόδοσης.

80 Δεύτερον, το γεγονός ότι οι τροχαίες παραβάσεις χαρακτηρίζονται στη Λεττονία ως διοικητικές παραβάσεις δεν είναι καθοριστικό για την εκτίμηση του κατά πόσον οι παραβάσεις αυτές εμπίπτουν στο άρθρο 10 του ΓΚΠΔ.

81 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το γράμμα διάταξης του δικαίου της Ένωσης που δεν περιέχει ρητή παραπομπή στο δίκαιο των κρατών μελών για τον προσδιορισμό της έννοιας και του περιεχομένου της πρέπει κανονικά να ερμηνεύεται, σε ολόκληρη την Ένωση, κατά τρόπο αυτοτελή και ομοιόμορφο (αποφάσεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2000, Linster, C-287/98, EU:C:2000:468, σκέψη 43, και της 1ης Οκτωβρίου 2019, Planet49, C-673/17, EU:C:2019:801, σκέψη 47).

82 Εν προκειμένω, επισημαίνεται, καταρχάς, ότι ο ΓΚΠΔ δεν περιέχει καμία παραπομπή στις εθνικές νομοθεσίες όσον αφορά το περιεχόμενο των όρων που παρατίθενται στο άρθρο του 10, ιδίως δε των όρων «αδικήματα» και «ποινικές καταδίκες».

83 Έπειτα, από την αιτιολογική σκέψη 10 του ΓΚΠΔ προκύπτει ότι σκοπός του κανονισμού αυτού είναι να συμβάλει στην επίτευξη ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης μέσω της διασφάλισης συνεκτικής και υψηλού επιπέδου προστασίας των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, γεγονός που προϋποθέτει ότι το εν λόγω επίπεδο προστασίας είναι ισοδύναμο και ομοιόμορφο σε όλα τα κράτη μέλη. Θα ήταν όμως αντίθετο προς έναν τέτοιο σκοπό το να εφαρμόζεται η κατά τη διάταξη αυτή ενισχυμένη προστασία στην επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν τις τροχαίες παραβάσεις μόνο σε ορισμένα κράτη μέλη και όχι σε άλλα, για τον λόγο και μόνον ότι οι παραβάσεις αυτές δεν χαρακτηρίζονται ως ποινικές στα άλλα αυτά κράτη μέλη.

84 Τέλος, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 84 των προτάσεών του, η διαπίστωση αυτή επιβεβαιώνεται από την αιτιολογική σκέψη 13 της οδηγίας 2016/680, κατά την οποία η «αξιόποινη πράξη κατ' εφαρμογή της [...] οδηγίας [αυτής] θα πρέπει να αποτελεί αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης, όπως έχει ερμηνευτεί από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

85 Επομένως, η έννοια του «ποινικού αδικήματος», η οποία είναι καθοριστική όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 10 του ΓΚΠΔ σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν τις τροχαίες παραβάσεις, όπως τα επίμαχα στην κύρια δίκη, πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο αυτοτελή και ομοιόμορφο σε όλη την Ένωση, η δε ερμηνεία αυτή πρέπει να αναζητηθεί λαμβανομένου υπόψη του σκοπού που επιδιώκει η διάταξη αυτή και του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται, χωρίς να έχει καθοριστική σημασία συναφώς ο χαρακτηρισμός των

εν λόγω παραβάσεων από το οικείο κράτος μέλος, δεδομένου ότι ο χαρακτηρισμός αυτός μπορεί να διαφέρει από τη μια χώρα στην άλλη (πρβλ. απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2013, Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, σκέψεις 26 και 35).

86 Τρίτον, πρέπει να εξεταστεί αν οι τροχαίες παραβάσεις, όπως αυτές που συνεπάγονται την καταχώριση στο μητρώο οχημάτων και οδηγών των βαθμών ποινής των οποίων η κοινολόγηση στους τρίτους προβλέπεται από την επίμαχη διάταξη, συνιστούν «ποινικό αδίκημα» κατά την έννοια του άρθρου 10 του ΓΚΠΔ.

87 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, τρία κριτήρια είναι κρίσιμα για την εκτίμηση του ποινικού χαρακτήρα μιας παράβασης. Το πρώτο κριτήριο είναι ο νομικός χαρακτηρισμός της παράβασης κατά το εσωτερικό δίκαιο, το δεύτερο είναι αυτή καθεαυτήν η φύση της παράβασης και το τρίτο είναι ο βαθμός αυστηρότητας της κύρωσης η οποία επαπειλείται εις βάρος του ενδιαφερομένου (πρβλ. αποφάσεις της 5ης Ιουνίου 2012, Bonda, C-489/10, EU:C:2012:319, σκέψη 37· της 20ής Μαρτίου 2018, Garlsson Real Estate κ.λπ., C-537/16, EU:C:2018:193, σκέψη 28, καθώς και της 2ας Φεβρουαρίου 2021, Consob, C-481/19, EU:C:2021:84, σκέψη 42).

88 Ακόμη και για παραβάσεις που δεν χαρακτηρίζονται ως «ποινικές» από το εθνικό δίκαιο, ένας τέτοιος χαρακτήρας μπορεί πάντως να απορρέει από αυτή καθεαυτήν τη φύση της επίμαχης παράβασης και από τον βαθμό αυστηρότητας των κυρώσεων που μπορεί να επισύρει (πρβλ. απόφαση της 20ής Μαρτίου 2018, Garlsson Real Estate κ.λπ., C-537/16, EU:C:2018:193, σκέψεις 28 και 32).

89 Ως προς το κριτήριο που αφορά αυτή καθεαυτήν τη φύση της παράβασης, η εφαρμογή του απαιτεί να εξακριβωθεί εάν η επίμαχη κύρωση επιδιώκει, μεταξύ άλλων, κατασταλτικό σκοπό, χωρίς το γεγονός και μόνον ότι επιδιώκει επίσης προληπτικό σκοπό να μπορεί να αναιρέσει τον χαρακτηρισμό της ως ποινικής κύρωσης. Ειδικότερα, εκ της φύσεώς τους, οι ποινικές κυρώσεις σκοπούν τόσο στην καταστολή όσο και στην πρόληψη παράνομων συμπεριφορών. Αντιθέτως, ένα μέτρο που περιορίζεται στην αποκατάσταση της ζημίας την οποία προκάλεσε η οικεία παράβαση δεν έχει ποινικό χαρακτήρα (πρβλ. αποφάσεις της 5ης Ιουνίου 2012, Bonda, C-489/10, EU:C:2012:319, σκέψη 39, καθώς και της 20ής Μαρτίου 2018, Garlsson Real Estate κ.λπ., C-537/16, EU:C:2018:193, σκέψη 33). Δεν αμφισβητείται ότι η επιβολή των βαθμών ποινής για τροχαίες παραβάσεις, όπως και τα πρόστιμα ή άλλες κυρώσεις που μπορεί να επισύρει η διάπραξη των παραβάσεων αυτών, δεν έχουν ως μοναδικό σκοπό την αποκατάσταση των ζημιών που ενδεχομένως προκλήθηκαν από τις εν λόγω παραβάσεις, αλλά επιδιώκουν επίσης κατασταλτικό σκοπό.

90 Όσον αφορά το κριτήριο σχετικά με τον βαθμό αυστηρότητας των κυρώσεων που μπορεί να επισύρει η διάπραξη των εν λόγω παραβάσεων, επισημαίνεται, καταρχάς, ότι βαθμοί ποινής επιβάλλονται μόνο για αρκούντως σοβαρές τροχαίες παραβάσεις και ότι, ως εκ τούτου, τέτοιου είδους παραβάσεις είναι ικανές να επισύρουν κυρώσεις ορισμένου βαθμού αυστηρότητας. Έπειτα, κατά γενικό κανόνα οι βαθμοί ποινής επιβάλλονται επιπροσθέτως προς την κύρωση που επαπειλείται σε περίπτωση διάπραξης τέτοιας παράβασης, πράγμα που άλλωστε συμβαίνει, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 58 της παρούσας αποφάσεως, στην περίπτωση της επίμαχης στην κύρια δίκη νομοθεσίας. Τέλος, αυτή καθεαυτήν η συσσώρευση βαθμών ποινής έχει έννομες συνέπειες, όπως είναι η υποχρέωση υποβολής σε εξέταση οδήγησης ή ακόμη και η απαγόρευση οδήγησης.

91 Η ανάλυση αυτή επιβεβαιώνεται από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου κατά την οποία, παρά την τάση «αποποινικοποίησης» των τροχαίων παραβάσεων σε ορισμένα κράτη, οι παραβάσεις αυτές πρέπει γενικώς, λαμβανομένου υπόψη του ταυτοχρόνως προληπτικού και κατασταλτικού σκοπού των επιβαλλομένων κυρώσεων και του βαθμού αυστηρότητας στον οποίον μπορούν να φθάσουν οι κυρώσεις αυτές, να θεωρούνται ότι έχουν ποινικό χαρακτήρα (πρβλ. αποφάσεις ΕΔΔΑ της 21ης Φεβρουαρίου 1984, Öztürk κατά Γερμανίας, CE:ECHR:1984:0221JUD000854479 §§ 49 έως 53· της 29ης Ιουνίου 2007, O'Halloran και Francis κατά Ηνωμένου Βασιλείου, CE:ECHR:2007:0629JUD001580902 §§ 33 έως 36, καθώς και της 4ης Οκτωβρίου 2016, Rivard κατά Ελβετίας, CE:ECHR:2016:1004JUD002156312 §§ 23 και 24).

92 Ο χαρακτηρισμός ως «ποινικού αδικήματος», κατά την έννοια του άρθρου 10 του ΓΚΠΔ, των τροχαίων παραβάσεων που μπορούν να επισύρουν την επιβολή βαθμών ποινής εναρμονίζεται επιπλέον με τον σκοπό της διατάξεως αυτής. Ειδικότερα, η γνωστοποίηση στο κοινό δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν τις τροχαίες παραβάσεις, συμπεριλαμβανομένων των βαθμών ποινής που επιβάλλονται για τη διάπραξή τους, ενδέχεται, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι οι παραβάσεις αυτές στρέφονται κατά της οδικής ασφάλειας, να προκαλέσει κοινωνική αποδοκιμασία και να οδηγήσει σε στιγματισμό του υποκειμένου των δεδομένων, ιδίως σε περίπτωση που από τους βαθμούς αυτούς προκύπτει ορισμένο επίπεδο σοβαρότητας ή συχνότητας των εν λόγω παραβάσεων.

93 Εξ αυτού συνάγεται ότι οι τροχαίες παραβάσεις που μπορούν να επισύρουν την επιβολή βαθμών ποινής εμπίπτουν στην κατά το άρθρο 10 του ΓΚΠΔ έννοια των «αδικημάτων».

94 Βάσει του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 10 του ΓΚΠΔ έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται στην επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς οχημάτων για τροχαίες παραβάσεις.

***Επί του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος***

95 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν οι διατάξεις του ΓΚΠΔ έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία η οποία υποχρεώνει τον δημόσιο φορέα που διατηρεί το μητρώο στο οποίο καταχωρίζονται οι βαθμοί ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς οχημάτων για τροχαίες παραβάσεις να γνωστοποιεί τα δεδομένα αυτά σε οποιονδήποτε υποβάλλει σχετική αίτηση, χωρίς ο αιτών να χρειάζεται να αποδείξει ειδικό συμφέρον για τη λήψη των εν λόγω δεδομένων.

96 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι κάθε επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα πρέπει να είναι σύμφωνη, αφενός, προς τις αρχές που διέπουν την επεξεργασία των δεδομένων, οι οποίες διατυπώνονται στο άρθρο 5 του ΓΚΠΔ, και, αφετέρου, προς μία από τις αρχές που διέπουν τη νομιμότητα της επεξεργασίας, οι οποίες απαριθμούνται στο άρθρο 6 του εν λόγω κανονισμού (πρβλ. απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 2019, Deutsche Post, C-496/17, EU:C:2019:26, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

97 Όσον αφορά τις αρχές που διέπουν την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, είναι αληθές ότι το αιτούν δικαστήριο αναφέρεται ειδικώς στις αρχές της «ακεραιότητας» και της «εμπιστευτικότητας» που κατοχυρώνονται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του ΓΚΠΔ. Πάντως, από τα ερωτήματα του εν λόγω δικαστηρίου προκύπτει ότι αυτό επιδιώκει να

εξακριβώσει γενικότερα αν η επίμαχη στην κύρια δίκη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μπορεί να θεωρηθεί σύννομη υπό το πρίσμα όλων των διατάξεων του εν λόγω κανονισμού και, ιδίως, υπό το πρίσμα της αρχής της αναλογικότητας.

98 Επομένως, πρέπει να ληφθούν υπόψη, στο πλαίσιο της απαντήσεως που θα δοθεί στο δικαστήριο αυτό, και οι λοιπές αρχές που διατυπώνονται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού και ιδίως η αρχή της «ελαχιστοποίησης των δεδομένων» του στοιχείου γ′ της διατάξεως αυτής, κατά την οποία τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα πρέπει να είναι κατάλληλα, συναφή και να περιορίζονται στο αναγκαίο για τους σκοπούς για τους οποίους υποβάλλονται σε επεξεργασία και η οποία αποτελεί έκφραση της εν λόγω αρχής της αναλογικότητας (πρβλ. απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2019, Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA, C-708/18, EU:C:2019:1064, σκέψη 48).

99 Όσον αφορά τις αρχές που διέπουν τη νομιμότητα της επεξεργασίας, το άρθρο 6 του ΓΚΠΔ προβλέπει εξαντλητικό και περιοριστικό κατάλογο των περιπτώσεων στις οποίες η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μπορεί να θεωρηθεί νόμιμη. Επομένως, για να μπορεί να θεωρηθεί νόμιμη η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα πρέπει να εμπίπτει σε μία από τις περιπτώσεις που προβλέπει το εν λόγω άρθρο 6 (πρβλ. απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2019, Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA, C-708/18, EU:C:2019:1064, σκέψεις 37 και 38). Συναφώς, η επίμαχη στην κύρια δίκη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στην οποία προβαίνει η CSDD, ήτοι η γνωστοποίηση στο κοινό των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται για τροχαίες παραβάσεις, μπορεί να εμπίπτει στο άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο ε′, του ΓΚΠΔ, κατά το οποίο η επεξεργασία είναι σύννομη μόνο εάν και στο μέτρο που είναι «απαραίτητη για την εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον ή κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας που έχει ανατεθεί στον υπεύθυνο επεξεργασίας».

100 Επιπλέον, στο μέτρο που, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 94 της παρούσας αποφάσεως, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς οχημάτων για τροχαίες παραβάσεις εμπίπτουν στο άρθρο 10 του ΓΚΠΔ, η επεξεργασία τους υπόκειται στους πρόσθετους περιορισμούς που προβλέπει η διάταξη αυτή. Επομένως, κατ' εφαρμογήν της εν λόγω διάταξης, η επεξεργασία των δεδομένων αυτών «διενεργείται μόνο υπό τον έλεγχο επίσημης αρχής», εκτός εάν «επιτρέπεται από το δίκαιο της Ένωσης ή το δίκαιο κράτους μέλους το οποίο προβλέπει επαρκείς εγγυήσεις για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των υποκειμένων των δεδομένων». Η εν λόγω διάταξη διευκρινίζει, εξάλλου, ότι «[π]λήρες ποινικό μητρώο τηρείται μόνο υπό τον έλεγχο επίσημης αρχής».

101 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, ήτοι η γνωστοποίηση στο κοινό των δεδομένων σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται για τροχαίες παραβάσεις, πραγματοποιείται από δημόσιο φορέα, τη CSDD, η οποία είναι ο υπεύθυνος επεξεργασίας κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 7, του ΓΚΠΔ (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 9ης Μαρτίου 2017, Manni, C-398/15, EU:C:2017:197, σκέψη 35). Επίσης όμως δεν αμφισβητείται ότι, μετά την κοινολόγηση των δεδομένων αυτών, τα πρόσωπα που έχουν αιτηθεί την κοινολόγηση αυτή αναζητούν τα δεδομένα και, ενδεχομένως, τα φυλάσσουν ή τα διαδίδουν. Στο μέτρο που η μεταγενέστερη αυτή επεξεργασία δεδομένων δεν διενεργείται πλέον «υπό τον έλεγχο» της CSDD ή άλλης επίσημης αρχής, το εθνικό δίκαιο που επιτρέπει την κοινολόγηση των εν λόγω δεδομένων από τη CSDD οφείλει να προβλέψει «επαρκείς εγγυήσεις για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των υποκειμένων των δεδομένων».

102 Ως εκ τούτου, η συμβατότητα με τον κανονισμό αυτόν εθνικής νομοθεσίας όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα τόσο των γενικών προϋποθέσεων νομιμότητας, ιδίως των προϋποθέσεων του άρθρου 5 παράγραφος 1, στοιχείο γ′, και του άρθρου 6 παράγραφος 1, στοιχείο ε′, του ΓΚΠΔ, όσο και των ειδικών περιορισμών που προβλέπονται στο άρθρο 10 του ΓΚΠΔ.

103 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι καμία από τις διατάξεις αυτές δεν απαγορεύει κατά τρόπο γενικό και απόλυτο το να έχει μια δημόσια αρχή, βάσει εθνικής νομοθεσίας, την εξουσία ή και την υποχρέωση να κοινολογήσει δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα στα πρόσωπα που υποβάλλουν σχετική αίτηση.

104 Ειδικότερα, μολονότι το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του ΓΚΠΔ προβλέπει ότι η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού υπόκειται στην αρχή της «ελαχιστοποίησης των δεδομένων», από το γράμμα της διατάξεως αυτής προκύπτει σαφώς ότι δεν αποσκοπεί στη θέσπιση μιας τέτοιας γενικής και απόλυτης απαγόρευσης και ότι, ειδικότερα, δεν αντιτίθεται στη γνωστοποίηση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στο κοινό όταν η γνωστοποίηση αυτή είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον ή κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας, κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο ε′, του ως άνω κανονισμού. Τούτο ισχύει ακόμη και όταν τα επίμαχα δεδομένα εμπίπτουν στο άρθρο 10 του ΓΚΠΔ, υπό την προϋπόθεση ότι η νομοθεσία που επιτρέπει την κοινολόγηση αυτή προβλέπει επαρκείς εγγυήσεις για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των υποκειμένων των δεδομένων [πρβλ. απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2019, GC κ.λπ. (Διαγραφή συνδέσμων προς ευαίσθητα δεδομένα), C-136/17, EU:C:2019:773, σκέψη 73].

105 Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται ότι τα θεμελιώδη δικαιώματα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα δεν αποτελούν απόλυτα προνόμια, αλλά πρέπει να λαμβάνονται υπόψη σε σχέση με τη λειτουργία την οποία επιτελούν στο κοινωνικό σύνολο και να σταθμίζονται με άλλα θεμελιώδη δικαιώματα. Επομένως, επιτρέπεται η επιβολή περιορισμών, υπό την προϋπόθεση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, προβλέπονται από τον νόμο και σέβονται το βασικό περιεχόμενο των θεμελιωδών δικαιωμάτων καθώς και την αρχή της αναλογικότητας. Βάσει της εν λόγω αρχής, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε σκοπούς γενικού συμφέροντος τους οποίους αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων. Οι περιορισμοί αυτοί πρέπει να μην υπερβαίνουν τα όρια του απολύτως αναγκαίου και η ρύθμιση που συνεπάγεται την επέμβαση πρέπει να προβλέπει σαφείς και ακριβείς κανόνες που να διέπουν την έκταση και την εφαρμογή του επίμαχου μέτρου (πρβλ. απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, Facebook Ireland και Schrems, C-311/18, EU:C:2020:559, σκέψεις 172 έως 176).

106 Ως εκ τούτου, προκειμένου να κριθεί αν γνωστοποίηση στο κοινό δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον ή κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας, κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο ε′, του ΓΚΠΔ, και αν η νομοθεσία που επιτρέπει μια τέτοια κοινολόγηση προβλέπει επαρκείς εγγυήσεις για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των υποκειμένων των δεδομένων, κατά την έννοια του άρθρου 10 του ως άνω κανονισμού, πρέπει να εξακριβωθεί ιδίως αν η εν λόγω κοινολόγηση, λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητας της επέμβασης στα θεμελιώδη δικαιώματα του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής και της προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα την οποία συνεπάγεται, δικαιολογείται, και ιδίως τελεί σε αναλογία, προς τους σκοπούς επίτευξης των σχετικών στόχων.

107 Εν προκειμένω, το Λεττονικό Κοινοβούλιο, με τις παρατηρήσεις του ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, και η Λεττονική Κυβέρνηση, με τις παρατηρήσεις της ενώπιον του Δικαστηρίου, υποστηρίζουν ότι η κοινολόγηση από τη CSDD σε οποιονδήποτε υποβάλλει σχετικό αίτημα των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής εμπίπτει στο καθήκον δημοσίου συμφέροντος που βαρύνει τον φορέα αυτό για τη βελτίωση της οδικής ασφάλειας και αποσκοπεί, στο πλαίσιο αυτό, ιδίως στο καταστεί δυνατή η ταυτοποίηση των οδηγών οχημάτων που παραβαίνουν συστηματικά τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας και να επηρεαστεί η συμπεριφορά των χρηστών του οδικού δικτύου μέσω παρακίνησής τους σε σύμφωνη προς τους εν λόγω κανόνες συμπεριφορά.

108 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η βελτίωση της οδικής ασφάλειας συνιστά σκοπό γενικού συμφέροντος ο οποίος αναγνωρίζεται από την Ένωση (πρβλ. απόφαση της 23ης Απριλίου 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, σκέψη 69 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, τα κράτη μέλη νομίμως μπορούν να χαρακτηρίσουν την οδική ασφάλεια ως «καθήκον δημοσίου συμφέροντος», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο ε΄, του ΓΚΠΔ.

109 Εντούτοις, για να πληρούνται οι προϋποθέσεις που θέτει η τελευταία αυτή διάταξη, είναι αναγκαίο η κοινολόγηση των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που έχουν καταχωριστεί στο μητρώο που διατηρεί η CSDD να ανταποκρίνεται πράγματι στον σκοπό γενικού συμφέροντος που ανάγεται στη βελτίωση της οδικής ασφάλειας, χωρίς να βαίνει πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού αυτού.

110 Όπως υπογραμμίζεται στην αιτιολογική σκέψη 39 του ΓΚΠΔ, η απαίτηση αναγκαιότητας δεν πληρούται όταν ο επιδιωκόμενος σκοπός γενικού συμφέροντος μπορεί εύλογα να επιτευχθεί κατά τρόπο εξίσου αποτελεσματικό με άλλα μέσα τα οποία θίγουν λιγότερο τα θεμελιώδη δικαιώματα των υποκειμένων των δεδομένων, ιδίως τα δικαιώματα του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής και της προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη, δεδομένου ότι οι παρεκκλίσεις και οι περιορισμοί όσον αφορά την αρχή της προστασίας τέτοιων δεδομένων δεν πρέπει να υπερβαίνουν το αυστηρώς αναγκαίο μέτρο (πρβλ. απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2019, Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA, C-708/18, EU:C:2019:1064, σκέψεις 46 και 47).

111 Όπως, όμως, προκύπτει από την πρακτική των κρατών μελών, καθένα από αυτά διαθέτει πολλαπλούς τρόπους δράσης που περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, την καταστολή των τροχαίων παραβάσεων κατά τρόπο αποτρεπτικό, ιδίως με το να στερούν τους οικείους οδηγούς από το δικαίωμα οδηγήσεως οχήματος, ενώ η παράβαση μιας τέτοιας απαγόρευσης μπορεί, με τη σειρά της, να τιμωρηθεί με πραγματικές ποινές, χωρίς να απαιτείται να γνωστοποιηθεί η λήψη τέτοιων μέτρων στο κοινό. Από την πρακτική αυτή προκύπτει επίσης ότι μπορούν επιπλέον να ληφθούν διάφορα προληπτικά μέτρα, από εκστρατείες συλλογικής ευαισθητοποίησης μέχρι ατομικά μέτρα με τα οποία ο οδηγός εξαναγκάζεται να παρακολουθήσει επιμορφωτικά προγράμματα και να υποβληθεί σε εξετάσεις, χωρίς να απαιτείται να γνωστοποιηθεί η λήψη τέτοιων ατομικών μέτρων στο κοινό. Πλην όμως από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία δεν προκύπτει ότι ο Λεττονός νομοθέτης είχε εξετάσει και προκρίνει τέτοια μέτρα αντί της θεσπίσεως της επίμαχης στην κύρια δίκη νομοθεσίας.

112 Επιπλέον, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 92 της παρούσας αποφάσεως, η γνωστοποίηση στο κοινό των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν τις τροχαίες παραβάσεις, περιλαμβανομένων και των δεδομένων σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται για τη διάπραξή τους, είναι ικανή να αποτελέσει σοβαρή επέμβαση στα θεμελιώδη δικαιώματα στον

σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, εφόσον δύναται να προκαλέσει κοινωνική αποδοκιμασία και να οδηγήσει σε στιγματισμό του υποκειμένου των δεδομένων.

113 Δεδομένης, αφενός, της ευαισθησίας των επίμαχων δεδομένων και της σοβαρότητας της εν λόγω επέμβασης στα θεμελιώδη δικαιώματα του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής και της προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα των ενδιαφερομένων και δεδομένου, αφετέρου, του γεγονότος ότι, βάσει των διαπιστώσεων που πραγματοποιήθηκαν στη σκέψη 111 της παρούσας αποφάσεως, δεν προκύπτει ότι ο σκοπός της βελτίωσης της οδικής ασφάλειας δεν μπορεί εύλογα να επιτευχθεί κατά τρόπο εξίσου αποτελεσματικό με άλλα μέσα τα οποία έχουν λιγότερο βαριές επιπτώσεις, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποδεικνύεται η αναγκαιότητα, προς επίτευξη του σκοπού αυτού, ενός τέτοιου καθεστώτος κοινολόγησης δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται για τροχαίες παραβάσεις (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2010, Volker und Markus Schecke και Eifert, C-92/09 και C-93/09, EU:C:2010:662, σκέψη 86).

114 Ειδικότερα, μολονότι ενδέχεται να είναι δικαιολογημένη η διάκριση μεταξύ των οδηγών που παραβαίνουν συστηματικά και κακόπιστα τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας και των οδηγών που υποπίπτουν περιστασιακά σε παραβάσεις, δεν μπορεί πάντως να γίνει δεκτό ότι η ταυτοποίηση της πρώτης κατηγορίας οδηγών πρέπει, για λόγους βελτίωσης της οδικής ασφάλειας, να πραγματοποιείται από το ευρύ κοινό ή να ανακοινώνεται σε αυτό, με αποτέλεσμα να είναι μάλιστα αμφισβητήσιμη η ικανότητα της επίμαχης στην κύρια δίκη νομοθεσίας να επιτύχει τον πρώτο από τους σκοπούς που μνημονεύονται στη σκέψη 107 της παρούσας αποφάσεως.

115 Εξάλλου, από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία προκύπτει ότι η CSDD γνωστοποιεί στο κοινό όχι μόνον τα δεδομένα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς οι οποίοι παραβαίνουν συστηματικά και κακόπιστα τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας, αλλά και τα δεδομένα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς που υποπίπτουν περιστασιακά σε παραβάσεις. Προκύπτει επομένως ότι, προβλέποντας γενικευμένη πρόσβαση του κοινού στους βαθμούς ποινής, η επίμαχη στην κύρια δίκη νομοθεσία εν πάση περιπτώσει βαίνει πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού καταπολέμησης της συστηματικής και κακόπιστης παραβάσεως των κανόνων οδικής κυκλοφορίας.

116 Όσον αφορά τον δεύτερο από τους σκοπούς που επιδιώκει η επίμαχη στην κύρια δίκη νομοθεσία, ο οποίος υπενθυμίζεται στη σκέψη 107 της παρούσας αποφάσεως, από την εν λόγω δικογραφία προκύπτει ότι, μολονότι στη Λεττονία έχει παρατηρηθεί τάση μείωσης του αριθμού των τροχαίων ατυχημάτων, ουδόλως συνάγεται ότι η τάση αυτή συνδέεται με την κοινολόγηση των πληροφοριών σχετικά με τους βαθμούς ποινής και όχι με αυτή καθεαυτήν την εισαγωγή του συστήματος των βαθμών ποινής.

117 Το συμπέρασμα που διατυπώνεται στη σκέψη 113 της παρούσας αποφάσεως δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η CSDD εξαρτά, στην πράξη, την κοινολόγηση των επίμαχων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από την προϋπόθεση να αναφέρει ο αιτών τον εθνικό αριθμό ταυτότητας του οδηγού ως προς τον οποίο επιθυμεί να λάβει πληροφορίες.

118 Ειδικότερα, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, όπως διευκρίνισε η Λεττονική Κυβέρνηση, η γνωστοποίηση των εθνικών αριθμών ταυτότητας από τους δημόσιους φορείς που διατηρούν τα μητρώα κατοίκων υπόκειται σε αυστηρές απαιτήσεις και, ως εκ τούτου, ανταποκρίνεται στο άρθρο 87 του ΓΚΠΔ, γεγονός παραμένει ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη νομοθεσία, όπως

εφαρμόζεται από τη CSDD, παρέχει σε κάθε πρόσωπο που γνωρίζει τον εθνικό αριθμό ταυτότητας συγκεκριμένου οδηγού τη δυνατότητα να λάβει, χωρίς άλλη προϋπόθεση, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που έχουν επιβληθεί στον οδηγό αυτόν. Ένα τέτοιο καθεστώς γνωστοποίησης ενδέχεται να οδηγήσει σε κατάσταση στην οποία τα δεδομένα αυτά γνωστοποιούνται σε πρόσωπα τα οποία επιδιώκουν, για λόγους άσχετους προς τον σκοπό γενικού συμφέροντος που έγκειται στη βελτίωση της οδικής ασφάλειας, να ενημερωθούν για τους βαθμούς ποινής που έχουν επιβληθεί σε συγκεκριμένο πρόσωπο.

119 Το συμπέρασμα που εκτίθεται στη σκέψη 113 της παρούσας αποφάσεως δεν αναιρείται ούτε από το γεγονός ότι το εθνικό μητρώο οχημάτων και οδηγών είναι επίσημο έγγραφο κατά την έννοια του άρθρου 86 του ΓΚΠΔ.

120 Ειδικότερα, μολονότι η πρόσβαση του κοινού στα επίσημα έγγραφα συνιστά, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 154 του ως άνω κανονισμού, δημόσιο συμφέρον ικανό να νομιμοποιήσει την κοινολόγηση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται σε τέτοια έγγραφα, εντούτοις η πρόσβαση αυτή πρέπει να συμβιβάζεται με τα θεμελιώδη δικαιώματα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, όπως εξάλλου επιτάσσει ρητώς το εν λόγω άρθρο 86. Δεδομένου όμως του ευαίσθητου χαρακτήρα των δεδομένων σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται για τροχαίες παραβάσεις και δεδομένης της σοβαρότητας της επέμβασης στα θεμελιώδη δικαιώματα του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής και της προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα των υποκειμένων των δεδομένων, την οποία συνεπάγεται η κοινολόγηση των δεδομένων αυτών, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα δικαιώματα αυτά υπερισχύουν έναντι του συμφέροντος του κοινού να αποκτήσει πρόσβαση στα επίσημα έγγραφα και ειδικότερα στο εθνικό μητρώο οχημάτων και οδηγών.

121 Ακόμη, για τον ίδιο λόγο, το δικαίωμα στην ελευθερία της πληροφόρησης που προβλέπεται στο άρθρο 85 του ΓΚΠΔ δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δικαιολογεί κοινολόγηση, σε οποιονδήποτε υποβάλλει σχετικό αίτημα, δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται για τροχαίες παραβάσεις.

122 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι οι διατάξεις του ΓΚΠΔ, ιδίως το άρθρο 5, παράγραφος 1, το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο ε′, και το άρθρο 10, έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία η οποία υποχρεώνει τον δημόσιο φορέα που διατηρεί το μητρώο στο οποίο καταχωρίζονται οι βαθμοί ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς οχημάτων για τροχαίες παραβάσεις να καθιστά τα δεδομένα αυτά προσβάσιμα στο κοινό, χωρίς ο αιτών την πρόσβαση να χρειάζεται να αποδείξει ειδικό συμφέρον για τη λήψη των εν λόγω δεδομένων.

### *Επί του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος*

123 Με το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ’ ουσίαν, να διευκρινιστεί αν οι διατάξεις του ΓΚΠΔ, ιδίως το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο β′, και το άρθρο 10, καθώς και το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γγ′, της οδηγίας 2003/98, έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία η οποία επιτρέπει στον δημόσιο φορέα που διατηρεί το μητρώο στο οποίο καταχωρίζονται οι βαθμοί ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς οχημάτων για τροχαίες παραβάσεις να γνωστοποιεί τα δεδομένα αυτά σε επιχειρηματίες για σκοπούς περαιτέρω χρήσης.

124 Όπως υπογραμμίζει το αιτούν δικαστήριο, το ερώτημα αυτό έχει ως αφετηρία το γεγονός ότι η CSDD συνάπτει με επιχειρηματίες συμβάσεις δυνάμει των οποίων η ίδια διαβιβάζει στους επιχειρηματίες αυτούς τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που καταχωρίζονται στο εθνικό μητρώο οχημάτων και οδηγών, κατά τρόπον ώστε, μεταξύ άλλων, οποιοσδήποτε επιθυμεί να λάβει πληροφορίες σχετικά με τους βαθμούς ποινής που έχουν επιβληθεί σε συγκεκριμένο οδηγό να μπορεί να λάβει τα δεδομένα αυτά όχι μόνον από τη CSDD αλλά και από τους εν λόγω επιχειρηματίες.

125 Από την απάντηση στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα προκύπτει ότι οι διατάξεις του ΓΚΠΔ, ιδίως το άρθρο 5, παράγραφος 1, το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο ε′, και το άρθρο 10, έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία η οποία υποχρεώνει τον δημόσιο φορέα που διατηρεί το μητρώο στο οποίο καταχωρίζονται οι βαθμοί ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς οχημάτων για τροχαίες παραβάσεις να καθιστά τα δεδομένα αυτά προσβάσιμα στο κοινό, χωρίς ο αιτών την πρόσβαση να χρειάζεται να αποδείξει ειδικό συμφέρον για τη λήψη των εν λόγω δεδομένων.

126 Για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτίθενται στην απάντηση στο δεύτερο ερώτημα, οι ως άνω διατάξεις πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αντιτίθενται επίσης σε εθνική νομοθεσία η οποία επιτρέπει σε δημόσιο φορέα να γνωστοποιήσει δεδομένα τέτοιας φύσεως σε επιχειρηματίες προκειμένου αυτοί να μπορέσουν να τα επαναχρησιμοποιήσουν και να τα γνωστοποιήσουν στο κοινό.

127 Τέλος, όσον αφορά το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γγ′, της οδηγίας 2003/98, στο οποίο επίσης αναφέρεται το τρίτο ερώτημα, διαπιστώνεται ότι, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 128 και 129 των προτάσεών του, η διάταξη αυτή δεν είναι κρίσιμη προκειμένου να εκτιμηθεί αν οι κανόνες του δικαίου της Ένωσης σχετικά με την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα αντιτίθενται σε νομοθεσία όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη.

128 Ειδικότερα, ανεξαρτήτως του αν τα δεδομένα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς για τροχαίες παραβάσεις εμπίπτουν ή όχι στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2003/98, η έκταση της προστασίας των δεδομένων αυτών πρέπει, σε κάθε περίπτωση, να καθοριστεί επί τη βάσει του ΓΚΠΔ, όπως προκύπτει, αφενός, από την αιτιολογική σκέψη 154 του ΓΚΠΔ και, αφετέρου, από την αιτιολογική σκέψη 21 και το άρθρο 1, παράγραφος 4, της ως άνω οδηγίας, σε συνδυασμό με το άρθρο 94, παράγραφος 2, του ΓΚΠΔ, δεδομένου ότι το άρθρο 1, παράγραφος 4, της εν λόγω οδηγίας προβλέπει κατ' ουσίαν ότι η οδηγία αυτή αφήνει ανέπαφο και ουδόλως θίγει το επίπεδο προστασίας των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας προσωπικών δεδομένων βάσει των διατάξεων, μεταξύ άλλων, του δικαίου της Ένωσης και ιδίως δεν μεταβάλλει τις υποχρεώσεις και τα δικαιώματα που καθορίζονται στον ΓΚΠΔ.

129 Κατόπιν των ανωτέρω, στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι οι διατάξεις του ΓΚΠΔ, ιδίως το άρθρο 5, παράγραφος 1, το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο ε′, και το άρθρο 10, έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία η οποία επιτρέπει στον δημόσιο φορέα που διατηρεί το μητρώο στο οποίο καταχωρίζονται οι βαθμοί ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς οχημάτων για τροχαίες παραβάσεις να γνωστοποιεί τα δεδομένα αυτά σε επιχειρηματίες για σκοπούς περαιτέρω χρήσης.

***Επί του τετάρτου προδικαστικού ερωτήματος***

130 Με το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν η αρχή της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει στο συνταγματικό δικαστήριο κράτους μέλους, το οποίο επιλαμβάνεται προσφυγής κατά εθνικής νομοθεσίας η οποία, υπό το φως αποφάσεως του Δικαστηρίου εκδοθείσας επί προδικαστικής παραπομπής, αποδεικνύεται ασυμβίβαστη με το δίκαιο της Ένωσης, να αποφασίσει, κατ' εφαρμογήν της αρχής της ασφάλειας δικαίου, ότι τα έννομα αποτελέσματα της νομοθεσίας αυτής διατηρούνται σε ισχύ έως την ημερομηνία δημοσίευσης της απόφασης με την οποία το δικαστήριο αυτό αποφαίνεται αμετακλήτως επί της ως άνω συνταγματικής προσφυγής.

131 Όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, το ερώτημα αυτό υποβάλλεται λόγω του μεγάλου αριθμού εννόμων σχέσεων που επηρεάζονται από την επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική νομοθεσία και λόγω του γεγονότος ότι, βάσει του άρθρου 32, παράγραφος 3, του νόμου για το Συνταγματικό Δικαστήριο και της σχετικής νομολογίας, το αιτούν δικαστήριο, κατά την άσκηση της αποστολής του να εξισορροπεί την αρχή της ασφάλειας δικαίου με τα θεμελιώδη δικαιώματα των υποκειμένων των δεδομένων, μπορεί να περιορίσει την αναδρομική ισχύ των αποφάσεών του προκειμένου να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να προκαλέσουν οι αποφάσεις αυτές σοβαρή προσβολή σε δικαιώματα τρίτων.

132 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η ερμηνεία που δίνει το Δικαστήριο στους κανόνες του δικαίου της Ένωσης, κατά την άσκηση της αρμοδιότητας που του παρέχει το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, διαφωτίζει και διευκρινίζει τη σημασία και το περιεχόμενο των εν λόγω κανόνων, όπως αυτοί πρέπει ή θα έπρεπε να γίνονται αντιληπτοί και να εφαρμόζονται από τότε που τέθηκαν σε ισχύ. Μόνον κατ' εξαίρεση μπορεί το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν της συμφυούς με την έννομη τάξη της Ένωσης γενικής αρχής της ασφάλειας δικαίου, να αποφασίσει τον περιορισμό της δυνατότητας την οποία έχει κάθε ενδιαφερόμενος να επικαλεστεί διάταξη, την οποία έχει ερμηνεύσει το Δικαστήριο, προκειμένου να αμφισβητήσει έννομες σχέσεις που έχουν καλοπίστως συναφθεί. Για να αποφασιστεί ένας τέτοιος περιορισμός, είναι αναγκαία η συνδρομή δύο βασικών προϋποθέσεων, συγκεκριμένα της καλής πίστεως των ενδιαφερομένων και του κινδύνου σημαντικών διαταραχών (αποφάσεις της 6ης Μαρτίου 2007, Meilicke, C-292/04, EU:C:2007:132, σκέψεις 34 και 35· της 22ας Ιανουαρίου 2015, Balazs, C-401/13 και C-432/13, EU:C:2015:26, σκέψεις 49 και 50, καθώς και της 29ης Σεπτεμβρίου 2015, Gmina Wrocław, C-276/14, EU:C:2015:635, σκέψεις 44 και 45).

133 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ο περιορισμός αυτός μπορεί να γίνει μόνο με την ίδια την απόφαση με την οποία το Δικαστήριο αποφάνθηκε επί της αιτηθείσας ερμηνείας. Ειδικότερα, χρειάζεται οπωσδήποτε ένα μοναδικό χρονικό σημείο καθορισμού των διαχρονικών αποτελεσμάτων της αιτηθείσας ερμηνείας που το Δικαστήριο δίνει σε μια διάταξη του δικαίου της Ένωσης. Η αρχή σύμφωνα με την οποία περιορισμός μπορεί να γίνει μόνο με την ίδια την απόφαση με την οποία το Δικαστήριο αποφαίνεται επί της αιτηθείσας ερμηνείας εγγυάται την ίση μεταχείριση των κρατών μελών και των λοιπών διαδίκων απέναντι στο δίκαιο της Ένωσης και πληροί με τον τρόπο αυτό τα επιτασσόμενα από την αρχή της ασφάλειας δικαίου (απόφαση της 6ης Μαρτίου 2007, Meilicke, C-292/04, EU:C:2007:132, σκέψεις 36 και 37· πρβλ. αποφάσεις της 23ης Οκτωβρίου 2012, Nelson κ.λπ., C-581/10 και C-629/10, EU:C:2012:657, σκέψη 91, καθώς και της 7ης Νοεμβρίου 2018, O'Brien, C-432/17, EU:C:2018:879, σκέψη 34).

134 Κατά συνέπεια, τα διαχρονικά αποτελέσματα μιας απόφασης που εκδίδει το Δικαστήριο επί προδικαστικής παραπομπής δεν μπορούν να εξαρτώνται από την ημερομηνία δημοσίευσης της απόφασης με την οποία το αιτούν δικαστήριο αποφαίνεται αμετακλήτως επί της υποθέσεως της κύριας δίκης ή και από την εκ μέρους του αιτούντος δικαστηρίου αποτίμηση της ανάγκης διατηρήσεως των εννόμων αποτελεσμάτων της επίμαχης εθνικής νομοθεσίας.

135 Ειδικότερα, βάσει της αρχής της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης, είναι ανεπίτρεπτο κανόνες του εθνικού δικαίου, ακόμη και συνταγματικής φύσης, να προσβάλλουν την ενότητα και την αποτελεσματικότητα του δικαίου αυτού (πρβλ. αποφάσεις της 26ης Φεβρουαρίου 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, σκέψη 59, καθώς και της 29ης Ιουλίου 2019, Pelham κ.λπ., C-476/17, EU:C:2019:624, σκέψη 78). Ακόμη και αν υποτεθεί ότι επιτακτικοί λόγοι ασφάλειας δικαίου είναι ικανοί να οδηγήσουν, κατ' εξαίρεση, σε προσωρινή αναστολή του αποτελέσματος του άμεσα εφαρμοστέου κανόνα δικαίου της Ένωσης το οποίο συνίσταται στη μη εφαρμογή της αντίθετης προς αυτόν διατάξεως του εθνικού δικαίου, οι προϋποθέσεις μιας τέτοιας αναστολής καθορίζονται μόνον από το Δικαστήριο (πρβλ. απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, σκέψεις 61 και 67).

136 Εν προκειμένω, καθόσον δεν αποδείχθηκε η ύπαρξη κινδύνου σημαντικών διαταραχών λόγω της ερμηνείας στην οποία προέβη το Δικαστήριο με την παρούσα απόφαση, παρέλκει ο περιορισμός των διαχρονικών αποτελεσμάτων της αποφάσεως αυτής, λαμβανομένου υπόψη ότι τα κριτήρια που μνημονεύονται στη σκέψη 132 της παρούσας αποφάσεως είναι σωρευτικά.

137 Κατόπιν των ανωτέρω, στο τέταρτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η αρχή της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει στο συνταγματικό δικαστήριο κράτους μέλους, το οποίο επιλαμβάνεται προσφυγής κατά εθνικής νομοθεσίας η οποία, υπό το φως αποφάσεως του Δικαστηρίου εκδοθείσας επί προδικαστικής παραπομπής, αποδεικνύεται ασυμβίβαστη με το δίκαιο της Ένωσης, να αποφασίσει, κατ' εφαρμογήν της αρχής της ασφάλειας δικαίου, ότι τα έννομα αποτελέσματα της νομοθεσίας αυτής διατηρούνται σε ισχύ έως την ημερομηνία δημοσίευσης της απόφασης με την οποία το δικαστήριο αυτό αποφαίνεται αμετακλήτως επί της ως άνω συνταγματικής προσφυγής.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

138 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

**1) Το άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΕ) 2016/679 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Απριλίου 2016, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της οδηγίας 95/46/ΕΚ (Γενικός Κανονισμός για την Προστασία Δεδομένων), έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται στην επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με τους βαθμούς ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς οχημάτων για τροχαίες παραβάσεις.**

**2) Οι διατάξεις του κανονισμού (ΕΕ) 2016/679, ιδίως το άρθρο 5, παράγραφος 1, το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο ε′, και το άρθρο 10, έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία η οποία υποχρεώνει τον δημόσιο φορέα που διατηρεί το μητρώο στο οποίο καταχωρίζονται οι βαθμοί ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς οχημάτων για τροχαίες παραβάσεις να καθιστά τα δεδομένα αυτά προσβάσιμα στο κοινό, χωρίς ο αιτών την πρόσβαση να χρειάζεται να αποδείξει ειδικό συμφέρον για τη λήψη των εν λόγω δεδομένων.**

**3) Οι διατάξεις του κανονισμού (ΕΕ) 2016/679, ιδίως το άρθρο 5, παράγραφος 1, το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο ε′, και το άρθρο 10, έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία η οποία επιτρέπει στον δημόσιο φορέα που διατηρεί το μητρώο στο οποίο καταχωρίζονται οι βαθμοί ποινής που επιβάλλονται στους οδηγούς οχημάτων για τροχαίες παραβάσεις να γνωστοποιεί τα δεδομένα αυτά σε επιχειρηματίες για σκοπούς περαιτέρω χρήσης.**

**4) Η αρχή της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει στο συνταγματικό δικαστήριο κράτους μέλους, το οποίο επιλαμβάνεται προσφυγής κατά εθνικής νομοθεσίας η οποία, υπό το φως αποφάσεως του Δικαστηρίου εκδοθείσας επί προδικαστικής παραπομπής, αποδεικνύεται ασυμβίβαστη με το δίκαιο της Ένωσης, να αποφασίσει, κατ' εφαρμογήν της αρχής της ασφάλειας δικαίου, ότι τα έννομα αποτελέσματα της νομοθεσίας αυτής διατηρούνται σε ισχύ έως την ημερομηνία δημοσίευσης της απόφασης με την οποία το δικαστήριο αυτό αποφαίνεται αμετακλήτως επί της ως άνω συνταγματικής προσφυγής.**

(υπογραφές)